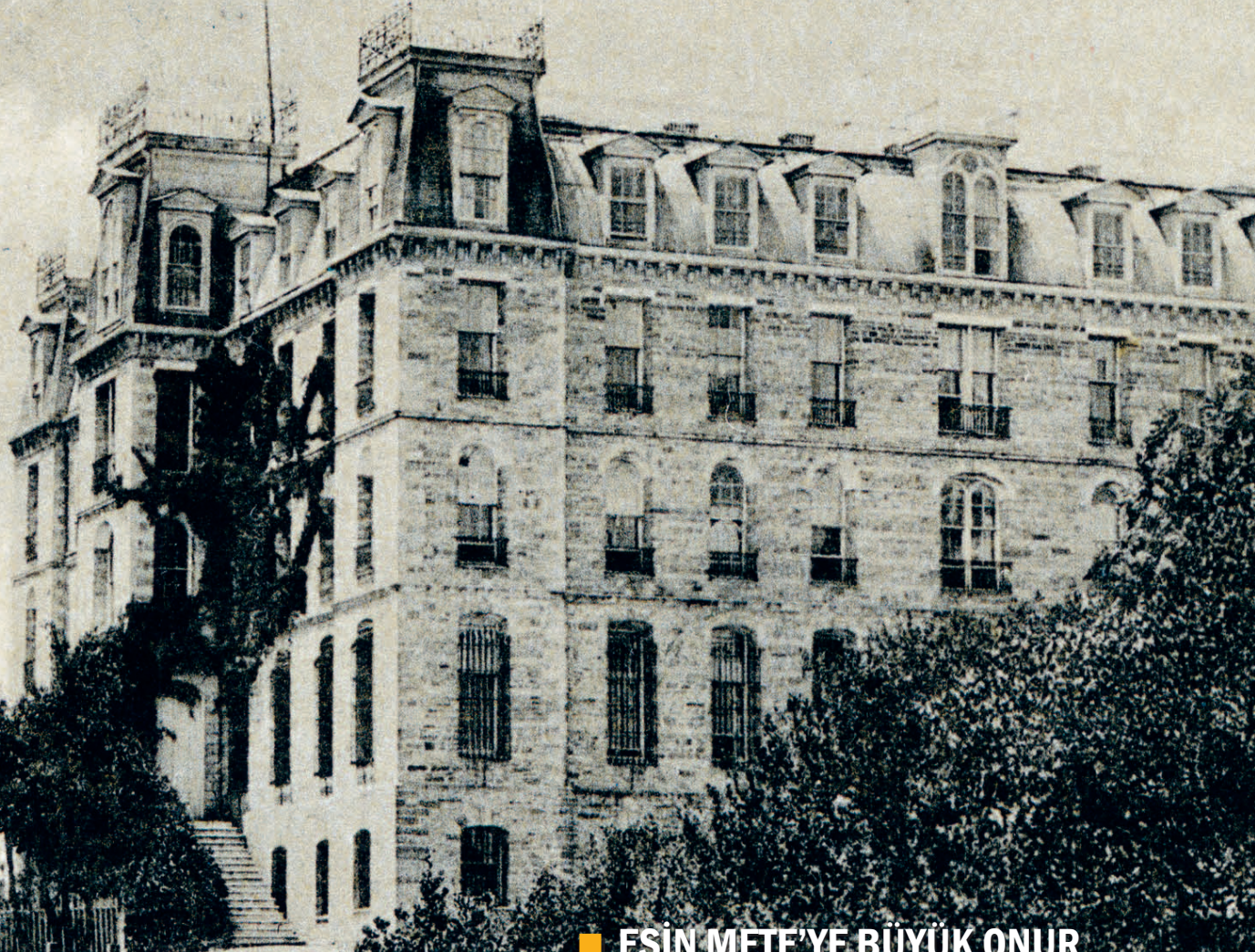

Tbülten 23

TEKFEN GRUP ŞİRKETLERİ BÜLTENİ, Temmuz-Eylül 2013

Bir eğitim mabedinin 150 yılı

- ESİN METE'YE BÜYÜK ONUR
- KLASİK OTOMOBİLLERLE RALLİ
- HOGWARTS KALESİ
- BURS İÇİN ÖNEMLİ HATIRLATMA

İçindekiler

GERİ SAYIM BAŞLADI

Tekfen İnşaat tarafından Azerbaycan'da gerçekleştirilen üçüncü platform projesi tamamlanmak üzere. Önümüzdeki günlerde yüzdürülecek olan platform, çelikten yapılmış 18 bin 500 tonluk dev bir anıtı andırıyor. 15 Ocak 2010 tarihinde başlanan projede bugüne kadar binlerce kişi görev aldı. Bu kez mikrofonumuzu, bu görkemli yapının yaratıcıları olan Tekfen çalışanlarına uzattık. Ve onlardan platforma ait kendi öykülerini dinledik.

Tekfen Grup Şirketleri Bülteni / Temmuz-Eylül 2013 / Sayı 23

Tekfen Holding A.Ş. adına sahibi

Ahmet İpekçi

Genel Yayın Yönetmeni (sorumlu)

Dorottya Maria Kiss Kalafat (Tekfen Holding)

Yayın Koordinatörü

Esra Tüzgiray Kılıç (Tekfen Holding)

Organizasyon

Nilüfer Özönder (Tekfen Holding)

Katkıda bulunanlar

Attila Şaylan, Berker Evren, Mutlu Akman,

Yavuz Benzek (Tekfen İnşaat)

Ebru Asal (Toros Tarım)

Turhan Tokat (Tekfen Endüstri)

Fotoğraflar

Büyükdin, Gülnur Sözmen

Yönetim yeri

Tekfen Holding A.Ş.
Kültür Mahallesi, Tekfen Sitesi, Aydınlık Sokak,
A Blok, No. 7 Ulus
Beşiktaş - İstanbul
Tel: (212) 359 33 00

Yayına hazırlayan

Kurumsal Yayınlar Araştırma, Danışmanlık,
Tanıtım ve Organizasyon Hizmetleri Ltd. Şti.
Ortaklar Caddesi Sonu, Pehlivan Sokak, Nasuh
Bey Apt., No. 35/B, D. 2 Mecidiyeköy
Şişli - İstanbul
Tel: (212) 211 23 79

Basım

Ofset Yapımevi
Şair Sokak, No. 4 Çağlayan Mahallesi,
Kâğıthane - İstanbul
Tel: (212) 295 86 01

© Üç ayda bir yayımlanır. Tekfen Holding'in ücretsiz iletişim bültenidir.
Yazı ve görsellerin her türlü telif hakları Tekfen Holding'e aittir.

Haberler

- 4 TOROS'TAN BİTKİ BESLEME KONGRESİNE KATKI
- 5 TOROS TARIM KONYA'DA
TEKFEN ENDÜSTRİ'DEN İNDİRİMLİ ÜRÜNLER
- 6 YÜZYILIN PROJESİ TEKFEN'E EMANET
- 7 NİCE KAZASIZ GÜNLERE
SOCAR TOWER PROJESİNDE SEÇ ÖDÜLLERİ
- 8 ESİN METE'YE BÜYÜK ONUR

İçimizden Biri

- 14 50 KM HIZLA YARIŞAN RALLİCİ: YELİZ İNANÇ

Dosya

- 18 VE SONUNDA HOGWARTS KALESİ'NDE...

Sosyal Sorumluluk

- 46 BİR EĞİTİM MABEDİNİN 150 YILI
- 51 TEKFEN VAKFI BURSU İÇİN HATIRLATMALAR

Anılarda Kalanlar

- 52 BİR AYAKKABI UĞRUNA

KLASİK GÜZELDİR

Yollarda her gün binlerce otomobil görürüz, ama aralarından pek azı dikkatimizi çeker. Eğer söz konusu olan gerçek bir klasikse, kendimizi böyle bir otomobilin içinde hayal etmekten alamayız. Yeliz İnanç, bize klasik otomobillerin büyüdü dünyasını anlattı.

Duyduk duymadık demeyin!

Merhaba,

Yaz sayıları daha hafif olur inancımı bir kez daha yerle bir ediyor, karşınıza yine kalın bir sayı ile çıkıyoruz. Neyse ki kâğıtları peşin almıştık, böylece plana göre 36 sayfa olması gereken bültende maliyeti aşmadan, hikâyelerimizi 52 sayfaya ancak sığdırabildik. Buna mühendisler şaşabilir tabii, hiçbirinin, “Malzememiz çoktu, biz de size 150 metre daha uzun otoyol yaptık,” diyeceğini hayal edemiyorum!

Şantiye dizisini Bakû projeleriyle sürdürüyoruz. Temmuz ayı içerisinde yüzdürülerek tamamlanacak olan platform projesiyle yola çıktık, proje bitmeden ekibi tanıyıp sohbet edelim istedik. Çünkü orada yapılan gerçekten de olağanüstü bir iş. Ama hak geçmesin diye, SOCAR Tower’a da uğramadan edemedik. Orada da bir şaheser yükseliyor. Olimpiyat Stadı şantiyesi bir başka sayfaya kaldı, ne de olsa geçtiğimiz sayıda stadın hikâyesini uzun uzun anlattık. Biraz da eserin ortaya çıkmasını bekleyelim bahanesiyle, kendimize bir Bakû çıkarması daha garantiledik!

Şantiye hikâyelerini önce Esra’dan dinliyorum. Gezileri 2-3 gün, anlatması 2-3 hafta sürüyor... Yakında kendisini şantiyelerin birine kaptırırsak şaşırmayın. Bu seferki sohbetlerde dikkatimi çeken ne oldu biliyor musunuz? Birçok Tekfenli, yaptığı işi o projenin “kalbi” olarak tanımlıyor. Satın almacısı da, mühendisi de, malzeme kontrolörü de büyük bir inanmışlıkla öyle diyor. Başarının sırrı işte bu. Herkesin yapabileceğinin en iyisini yapmaya çalışması ve diğer arkadaş ve birimlerle, gizli rekabete rağmen yardımlaşması.

“Yapabileceğinin en iyisini yap”, Tekfen’in bir numaralı mottosudur. Bunu kırk yıldır bir gün dahi unutmayan biri var aramızda: Esin Mete. Geçtiğimiz sayıda “sınırları aşacak bir gurur kaynağı” olarak bahsettiğim kişi Esin Hanım’dır. Mayıs ayında Toros Tarım’ı temsilen yıllarca büyük özveriyle emek verdiği Uluslararası Gübre Sanayi Birliği’nin (IFA) ilk kadın başkanı seçildi. İki yıl boyunca, bitki besini dünyada ona emanet. Bitkiler beslenecek ki, insanlığı besleyebilsin. Bu görev en çok da bir kadına yakışıyor. Başkanlığa giden yolu Esin Hanım’dan bizzat dinliyoruz. Helal olsun. Gurur duyuyor ve tebrik ediyoruz.

Tabii erkeklerimiz de çok başarılı. Taahhüt Grubu şirketlerimiz Tekfen İnşaat, Tekfen İmalat ve Tekfen Mühendislik’in Yönetim Kurulu Başkanı Ümit Özdemir, geçen sayıdaki röportajdan da öğrendiğiniz üzere hem mektepli, hem de koyu bir Galatasaraylı. Kulübün son seçimlerinde ise Yönetim Kurulu Üyelğine seçildi. Bir Fenerli olarak artık daha dikkatli olmalıyım. Şaka şaka, Ümit Bey’i candan tebrik ediyor, görevinde başarılar diliyor ve genç bir Beşiktaşlı futbolcu annesi olarak, altyapıya Galatasaray’ın da daha çok önem vermesini temenni ediyorum. Aslan cimbom!

Çocukları orta ve yükseköğrenim çağında olan Tekfenliler dikkat! Burs dönemi yaklaşıyor. Sizler için geçtiğimiz eğitim yılında teknik lise ve meslek yüksekokullarına burs imkânı sağlamıştık. Şimdi ise bu okullar için bölüm kıstasını da kaldırdık. Yani artık illa mekanik, ziraat okumak gerekmiyor; hemşire, kuaför olmak isteyenler de başvurabilir. Ama tek şartla! Hane geliri brüt 4.500 TL’yi geçmeyecek. İnternet üzerinden başvuru tarihi 2-15 Eylül 2013. Demedi demeyin.

Türkiye’nin, komşularının ve tüm dünyanın içinden geçtiği bu zor günlerde, barış ve sağduyunun galip gelmesi dileğiyle, hepimize güzel bir yaz diliyorum.

Sevgiyle,

Dori Kiss Kalafat
dori@tekmfen.com.tr

Toros'tan bitki besleme kongresine katkı

Toros Tarım, 3-7 Haziran 2013 tarihleri arasında Nevşehir'de gerçekleştirilen 6. Ulusal Bitki Besleme ve Gübre Kongresi'ne platin sponsor oldu. Toros Tarım, kongrede dört bildiri sundu.

■ Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı ile Toprak Gübre ve Su Kaynakları Merkez Araştırma Enstitüsü tarafından düzenlenen 6. Ulusal Bitki Besleme ve Gübre Kongresi, 3-7 Haziran 2013 tarihleri arasında Nevşehir'de yapıldı. Toros Tarım'ın platin sponsor olarak destek verdiği kongrede 80'i sözlü ve 87'si poster olmak üzere 167 bildiri sunuldu.

Etkinliğe üniversitelerden ve araştırma enstitülerinden biliminsanlarının yanı sıra kamu ve özel laboratuvar yetkilileri, gübre sektörü temsilcileri, Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın merkez ve taşra teşkilatı yetkilileri ile

tarım sektörünün temsilcilerinden oluşan yaklaşık 500 kişi katıldı.

Kongrenin açılışında konuşan Toros Tarım Genel Müdür Yardımcısı Mehmet Sadıkoğlu, şirketin yapısı ve sosyal sorumluluk projeleriyle ilgili bilgi verdi. Kongrede gübre sektöründe yaşanan problemler ve çözüm önerileri, bitki beslemede yeni yaklaşımlar, toprak ve bitki analizleri ile analizlerde yaşanan sorunlara ilişkin tebliğler sunulup tartışıldı. Toros Tarım adına Ziraat Danışmanı Dr. Murat Çiçekli, tarımsal üretim ve bitki besleme konularında üçü sözlü olmak üzere dört bildiri sundu.

Toros Tarım Konya'da

Toros Tarım, açık alan uygulamalı Tarla Günleri 2013 Fuarı için bu kez Konya'daydı. Fuarda Toros Tarım'ın uygulama alanı ve standı yine ziyaretçilerin yoğun ilgisine sahne oldu.

■ Alman Tarım Birliği (DLG) ve Önder Çiftçi Projesi (ÖÇP) ortaklığında düzenlenen Tarla Günleri 2013 Fuarı, 13-16 Haziran 2013 tarihleri arasında Konya Bahri Dağdaş Uluslararası Tarımsal Araştırma Enstitüsü arazisinde gerçekleştirildi. Gübre, tohum, tarımsal ilaç, fidan, sulama ve makine-ekipman firmalarının ekim, dikim ve uygulama yaparak tanıtım yaptığı fuar da, sektörün öncü kuruluşlarından Toros Tarım da yerini aldı.

Toplam 455 bin metrekarelik açık alanda, 90 deneme tarlasının yer aldığı fuara 12'si yabancı toplam 132 firma katıldı. Fuar alanını ziyaret eden 22 bine yakın kişi tarım sektöründeki son yenilikler ve trendler hakkında bilgi alırken, deneme tarlalarındaki sonuçları gözleriyle görme ve uygulamalara katılarak bizzat tecrübe sa-

hibi olma fırsatı buldu. Fuarda akademisyenlere yönelik bilimsel seminer ve toplantılar da düzenlendi.

Toros Tarım'ın "Doğru ve Dengeli Gübreleme" konusundaki demonstrasyon alanı ve standı, hem bölgeden hem de Türkiye'nin farklı yerlerinden gelen üretici ve ziraatçılar tarafından yoğun ilgi gördü. Ziyaretçilere, üretime yönelik pratik bilgiler içeren broşürler sunulurken, ziraat danışmanları tarafından detaylı bilgi verildi. Demonstrasyon alanında ise, buğday ve mısırdaki taban gübre ve üst gübre uygulaması yapılan ve yapılmayan parsellerde meydana gelen verim ve kalite farklılıkları sergilendi. Toros Tarım'ın geçen sene piyasaya sunduğu 20.32.0 kükürt ve çinko takviyeli kompoze gübrenin verimliliğe olan katkısı özellikle dikkat çekiciydi.

Tekfen Endüstri'den Tekfen çalışanlarına indirimli ürünler

■ "Güneş batar, Tekfen doğar" sloganıyla Türkiye'de ampul denince akla ilk gelen markalardan biri olan Tekfen, günümüzde Tekfen ve Wiselite markalı ürünleri Türkiye pazarına sunuyor. Enerji tasarruflu ampuller, halojen ve LED aydınlatma ürünleriyle aydınlatma sektörünün tüm yeniliklerini tüketiciye taşıyan Tekfen Endüstri, 100'ü aşkın ürünle her türlü ihtiyaca cevap veriyor.

Tekfen Endüstri, Ağustos ayında Tekfen çalışanları için özel kampanya düzenliyor. Kampanya çerçevesinde 16 Ağustos Cuma gün boyu Tekfen Holding Ulus Kampüs'te, 23 Ağustos Cuma günü ise 11:00-13:00 saatleri arasında Tekfen Tower'ın 11. katındaki Tekfen İnşaat toplantı odasında, aynı gün 14:00-16:00 saatleri arasında ise 19. kattaki Toros Tarım toplantı odasında indirimli ürün satışı gerçekleştirilecek. Tekfen çalışanları ev tipi enerji tasarruflu ampulleri (8W-24W arası) 4,50 TL (KDV dahil); ev tipi LED ampulleri (8W) ise 14,00 TL (KDV dahil) fiyatla satın alabilecekler. Satışlarda kredi kartı kullanılmayacak.

Dileyenler 12 Ağustos'tan itibaren ön sipariş ve kampanya hakkında bilgi edinmek için Tekfen Endüstri'den Turhan Tokat ile irtibata geçebilirler:

ttokat@tekfenendustri.com.tr

Yüzyılın Projesi Tekfen'e emanet

■ 2003-2005 yılları arasında inşa edilen ve 2006 yılında hizmete giren Bakû-Tiflis-Ceyhan Ham Petrol Boru Hattı, 2007 yılından bu yana çeşitli tamir ve geliştirme çalışmaları nedeniyle Tekfen İnşaat'ın iş listesinde yer alıyor. 2007-2013 yılları arasında Tekfen tarafından üstlenilen toplam 138 milyon dolarlık iş hacmi, yeni imzalanan 136 milyon dolar tutarındaki ek çerçeve sözleşmeyle toplam 275 milyon dolara ulaştı. 30 Haziran 2016 tarihine kadar uzatılan sözleşme, boru hattının çeşitli onarım, güçlendirme ve geliştirme işlerini kapsıyor.

Tekfen İnşaat, BTC Boru Hattı'nda bugüne kadar DRA (Drag Reducing Agent) enjeksiyonuyla boru hattı kapasitenin artırılması, pompa, vana istasyonları ve deniz terminalinin iyileştirilmesi, hasar gören vana istasyonunun yenilenmesi, saldırılara karşı kapsamlı güvenlik sistemleriyle donatılması ve ana boru hattındaki onarım ve güzergâh değişimi hizmetlerinin verilmesi gibi işler gerçekleştirdi.

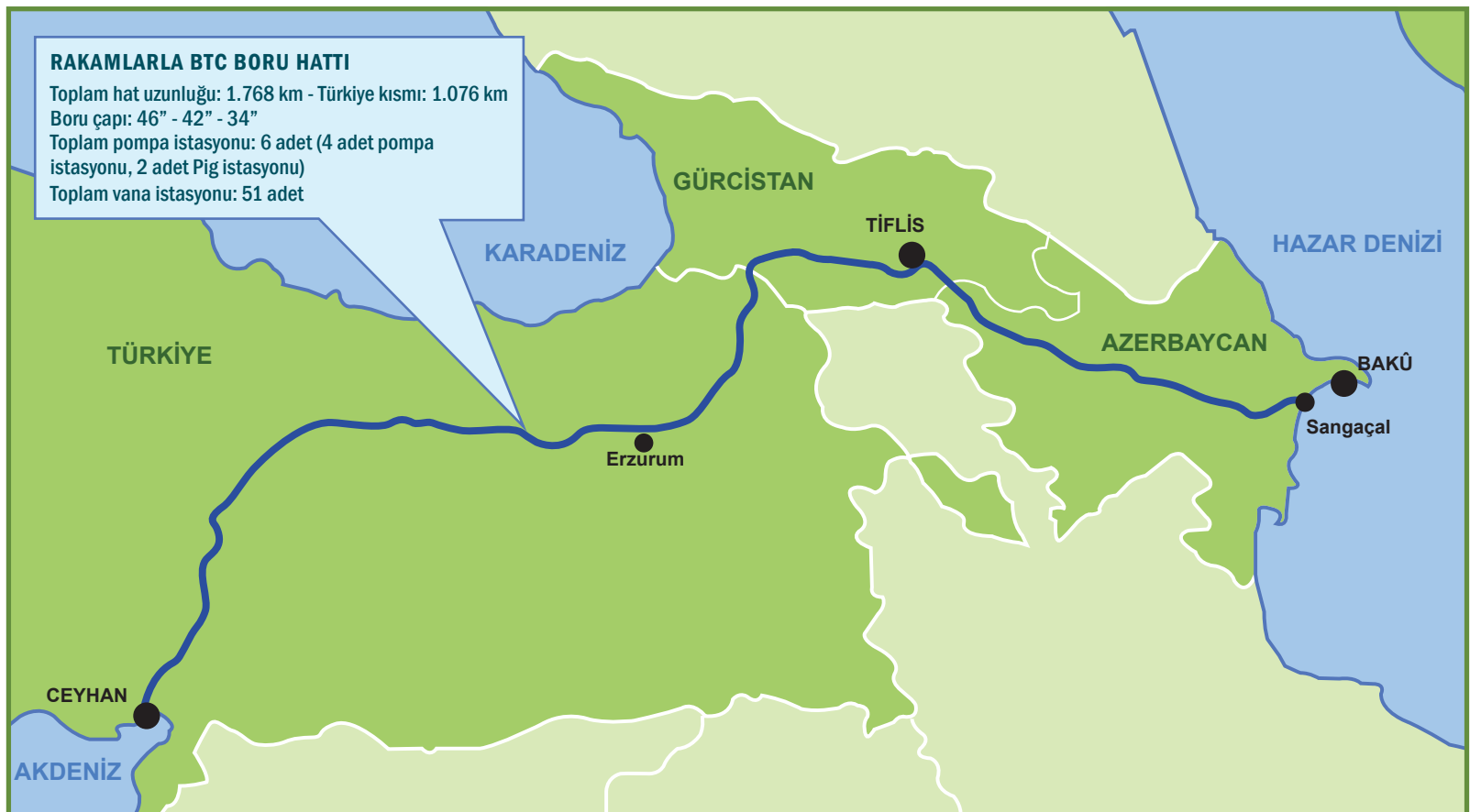
PETROL KÖPRÜSÜ

"Yüzyılın Projesi" olarak adlandırılan BTC Boru Hattı, Azerbaycan petrolünün Gürcistan ve Türkiye üzerinden Akdeniz'e ulaşmasını sağlıyor. Hat, hem ekonomik hem lojistik olarak her üç ülke için de büyük öneme sahip.

BTC Petrol Boru Hattı

Yaklaşık 1.770 kilometre uzunluğuyla dünyanın en önemli petrol taşıma tesislerinden biri olan BTC Boru Hattı, Bakû yakınlarında Tekfen tarafından inşa edilen Sangaçal Terminali'nden başlayıp Ceyhan yakınlarında inşası yine Tekfen tarafından yapılan kara ve deniz terminalinde sona eriyor. Büyük bölümü (1.076 km) Türkiye sınırları içerisinde yer alan boru hattı günde 1 milyon varil petrol taşıyor. Azeri petrolünün dünyaya en önemli çıkış yolu olan BTC Boru Hattı, milli gelirin yaklaşık yüzde 50'sini petrolden elde eden Azerbaycan için hayati bir öneme sahip bulunuyor. Boru hattının işletimini Bakû-Tiflis-Ceyhan Boru Hattı Şirketi gerçekleştiriyor.

Nice kazasız günlere...

■ Fas'ta artık sonuna yaklaşan 324-DAP projesinden güzel bir kazasızlık haberi geldi. Projede 10.000.000 adam-saat kazasızlığa (safe man-hours) ulaşılması nedeniyle işveren OCP tarafından Tekfen'e bir sertifika verildi. Şantiyede ayrıca 1 Haziran 2013 Cumartesi günü projede görev yapan tüm firmalar ve ülkenin belli başlı mühendislik fakültelerinden yaklaşık 300 kişinin katıldığı geniş kapsamlı bir "Safety Day" etkinliği düzenlendi.

Bu, Tekfen'in ilk kazasızlık başarısı değil. Şirket bugüne kadar Azerbaycan'daki Sangaçal Terminali'nde, Kazakistan'daki Kaşagan Saha Geliştirme projesinde, Fas'ta Samir Rafinerisi'nde, Suudi Arabistan'da Ma'aden Fosforik Asit tesisinde, BTC Petrol Boru Hattı Ceyhan Terminali'nde ve yine Suudi Arabistan'da Pet-

rorabigh Rafinerisi Geliştirme Projesi'nde önemli kazasızlık başarıları elde etti. Halen devam eden işlerden Azerbaycan'daki Deniz Üstü Petrol Platformu Projesi, Türkmenistan'daki Galkynysh Gaz Sahası Geliştirme Projesi ve Abu Dabi'deki SAS/ ASAB Gaz Ayrıştırma Tesisi ve Petrol Boru Hattı Projesi'nde de önemli kazasızlık oranlarına ulaşılmış durumda.

Fas'ta devam eden Diamonyum Fosfat (DAP) Gübre Fabrikaları Projesi 2010 yılında başladı. 850.000 ton/yıl kapasiteli iki adet DAP gübre üretim tesisinin yanı sıra hammadde taşıma sistemi ve asit depolama tanklarını da içeren projenin "peak" zamanlarında yaklaşık 2.700 kişi görev aldı. 10 milyon "safe man-hours" ile önemli bir kazasızlık başarısına imza atılan projenin teslim süreci devam ediyor.

İNSANA VERİLEN ÖNEMİN BELGESİ

10 milyon safe man-hours kazasızlık başarısı nedeniyle işveren tarafından verilen sertifika, projenin tüm taraflarını gururlandırdı (soldan sağa): Colin Asburner (Jacobs, Şantiye Şefi) - Attila Şaylan (Tekfen, Proje Müdürü) - Ali Metwali (OCP, Şantiye Şefi).

SOCAR Tower projesinde SEÇ ödülleri

Tekfen İnşaat tarafından taahhüt edilen diğer tüm projelerde olduğu gibi, Bakü'da SOCAR için yapılan yeni yönetim binası projesinde de çalışanların iş güvenliği ve çevre konularındaki performansları yakından takip ediliyor. SEÇ alanında örnek davranış sergileyen çalışanların çeşitli armağanlarla ödüllendirildiği aylık toplantılarda şirketin iş güvenliği ve çevre konusuna verdiği önem vurgulanırken, diğer çalışanlar da teşvik ediliyor.

Esin Mete'ye büyük onur

Tekfen Holding Tarımsal Sanayi Grubu Başkan Yardımcısı ve Toros Tarım Yönetim Kurulu Başkanı Esin Mete, Uluslararası Gübre Sanayi Birliği (International Fertilizer Industry Association - IFA) Başkanlığına seçildi. Esin Mete, önümüzdeki iki yıl boyunca 84 ülkeden 540 üyesi bulunan IFA'nın başkanlığını yürütecek. Kuruluşun ilk kadın başkanı olarak IFA'nın tarihinde yeni bir sayfa açan Esin Mete'yle, başkanlığa giden süreci ve gelecek hedeflerini konuştuk.

ESKİ VE YENİ BAŞKAN

Esin Mete, Uluslararası Gübre Sanayi Birliği (IFA) Başkanlığını, PotashCorp Yönetim Kurulu Başkanı ve CEO'su William J. Doyle'dan devraldı.

IFA'nın yeni Yönetim Kurulu (soldan sağa) Mostafa Terrab (Finans Komitesi Başkanı, Fas), Eugenio Ponce (Kıdemli Başkan Yardımcısı, Şili), Esin Mete (Başkan, Türkiye), William J. Doyle (Eski Başkan, Kanada), Charlotte Hebebrand (Genel Direktör), Abdul Rahman Jawahery (Sürdürülebilir Büyümeden Sorumlu Başkan Yardımcısı, Bahreyn), Arifin Tasrif (Başkan Yardımcısı, Endonezya).

Öncelikle IFA hakkında bizi biraz bilgilendirebilir misiniz?

IFA (International Fertilizer Industry Association - Uluslararası Gübre Sanayi Birliği), dünyada gübre sektörünü temsil eden tek uluslararası kuruluş. 1927 yılında Londra'da kurulmuş. Bugün 84 ülkeden 540 üyesi var. Üyeleri sadece gübre üreticileri değil. Bu işin ticaretini yapanlar, ekipman satanlar, hatta medyadan bile üyeleri var. Yani IFA, gübre sektörüyle ilgili tüm faaliyetleri kapsayan bir kuruluş. Amacı, dünya gıda güvenliğinin sağlanması için çevreye duyarlı ve verimli bir gübre üretimi ve dağıtımını yapmanın yanı sıra tüm dünyada dengeli ve yeterli bitki beslenmesini temin etmek için politikalar üretmek, çalışmalar yapmak ve bunları yaymak. IFA, bu amaçla uluslararası birçok benzer örgüt ve kuruluşla da işbirliği yapıyor. Örneğin IFA, bitki besleme konusunda uluslararası düzeyde bilimsel araştırmalar yapan IPNI (International Plant Nutrition Institution - Uluslararası Bitki Besleme Enstitüsü) adlı kuruluşun bir üyesi. Bu derneğe Toros da Chicago'da üye oldu. IFA, bilimsel gelişmeleri IPNI'den alarak kendi üyelerine aktarıyor. Ayrıca çeşitli ortamlarda tanıtım faaliyetleri gerçekleştiriyor, üretim sürecinde emniyet, sağlık ve çevre konuları üzerinde duruyor, gıda güvenliği gibi konular üzerine çalışmalar yürütüyor. Gübreyle ilgili aklınıza ne gelirse, IFA o alanda çalışıyor.

Gübre sektörü gıda sektörüne daha yakın, öyle değil mi?

Evet, gübre sektörü olarak kendimizi kimya sektörünün değil, gıda sektörünün altında görüyoruz. Çünkü, sektör olarak dünya gıda üretiminin sürdürülebilirliğine önemli bir katkımız söz konusu. O nedenle IFA, Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü'yle (FAO) yakın işbirliği içinde birtakım çalışmalar yürütüyor.

IFA'nın nasıl bir yapılanması var?

IFA, dünyanın dört bir yanından gelen üyelerin oluşturduğu bir yapı. IFA'nın tüm üyelerinin oluşturduğu bir Genel Kurul, Genel Kurul'un seçtiği bir Konsey, Konsey'in de seçtiği bir İcra Komitesi ve bir başkan var. Ayrıca İcra Komitesi'nin içinden seçilmiş bir ekip de, İcra Komitesi ile Genel Sekreterlik arasındaki iletişimi kuruyor. Genel Sekreterlik'in bu kurullarda oy hakkı yok. Tamamen arka planda, operasyonel işleri yürütüyor. EMG (Executive Management Group) dediğimiz Yönetim Kurulu, başkanın beraber çalışmak üzere seçtiği 4-5 kişilik küçük bir gruptan oluşuyor. Bu gruptakilerin mümkün olduğunca hem dünyayı, hem de farklı alanlarda faaliyet gösteren kuruluşların yönetimini temsil eden kişiler olması isteniyor. O yüzden mevcut EMG'nin içinde Bahreyn var, Şili var, Kanada var, Fas var... IFA'nın bünyesinde ayrıca Üretim ve Uluslararası Ticaret Komitesi, Tarım Komitesi, Teknik Komite gibi komiteler var. Şimdi yeni bir komite daha kuruyoruz, İletişim Komitesi. Bütün bu komitelerin kendi başkanları var. Bu başkanlar ve IFA içerisindeki bölgeleri temsil eden başkan yardımcıları, EMG ile birlikte İcra Komitesi'ni oluşturuyor. Her üye bir ücret ödüyor. Biz de mesela üretim miktarı ve satışlarımız üzerinden bir ödeme yapıyoruz. Ne kadar çok üretiyorsan, o kadar fazla ödüyorsun.

IFA'ya şirketler mi üye oluyor, yoksa bireyler mi?

IFA'ya şirketler üye oluyor. 540 üye derken, şirketleri kastediyoruz. Ben, Toros Tarım'ı temsil ediyorum. Şirket temsilcilerinden herhangi biri IFA organizasyonunda çalışmak istiyorsa, o zaman o işi şahsen yapıyor. Örneğin ben, IFA'daki görevimi Esin Mete olarak yapıyorum. Herhangi bir kişi, kuruluş bünyesindeki komitelerde görev almak istiyorsa, gidip kendi

yazılıyor. Ama diyelim ki İcra Komitesi'ne ya da EMG'ye girmek istiyorsa, hem IFA'nın çeşitli komitelerinde çalışmış olması, hem de konuları daha geniş açıdan görebilmesi için bir şirketin yöneticisi ve sorumluluk almaya hazır olması gerekiyor.

Toros'un IFA üyeliği nasıl başladı?

Toros, IFA'ya 1981'den, yani üretime başladığı yıldan beri üye. O zamanlar Mizyal Göreç adında bir danışmanımız vardı. Kendisi eski Gübre Fabrikaları Ticaret Müdürü'ydü. Gübre hammaddesi almak, tüccarla iletişim kurabilmek, yani gübre sektörüne girebilmek için ilk olarak Mizyal Hanım'ı temsilci olarak göndermişti Necati (Akçağlılar) Bey. Ondan sonra Erhan (Öner) Bey ve Necati Bey, IFA'ya birlikte katıldılar. Erhan Bey de 1993-95 yılları arasında IFA Başkanlığı yaptı. Başkanlar tabii şirkete göre değil, şahıslara göre seçiliyor. Bizim gibi, aynı şirketten başkan çıkarabilen dünyada yalnızca bir şirket daha var. O da PotashCorp, yani bir dünya devi.

Bu başarıda neler etkili oldu sizce?

Toros'un dış ilişkileri çok önemli. Tabii burada Necati Bey'i rahmetle anmak lazım. Erhan Bey de, ben de ondan öğrendik yurtdışıyla nasıl iletişim kurulacağını, nasıl temas edileceğini, bu temasların nasıl devam ettirileceğini. Toros olarak yaptığımız işi iyi yaptığımız için olsa gerek, diğer firmaların arasından sıvırılıp oralara kadar gelebildik. Tabii kolay değil bu süreç. Ben mesela, IFA'daki görevlerimi aksatmamak için çok çalıştım. IFA'yı temsilen FAO'nun düzenlediği birçok toplantıya katıldım. Oralarda birçok farklı ülkeden gelen insanlarla, FAO Başkanı'yla tanıştım. Bu gibi toplantılarda gübre sektörünü temsil eden biri olarak hemen fark ediliyorsunuz.

Siz bu göreve seçilinceye kadar hangi süreçleri yaşadınız?

Ben önce Ortadoğu'dan Sorumlu Başkan Yardımcısı oldum. Ondan sonra 2007'de EMG'ye seçildim. İlk iki sene normal üyeydim. 2009'dan sonra iki sene Finans Komitesi Başkanlığı, 2011'den itibaren de Sürdürülebilir Büyümeden Sorumlu Başkan Yardımcılığı yaptım. Yönetim hep mayıstan mayısa, iki senelik görevler şeklinde değişiyor, çünkü IFA'nın çalışma sistemi bu.

Başkan olmanın şartı nedir?

Tabii, seçimle başkan olunuyor. Başkan, Konsey tarafından seçiliyor. Önce aday gösterilmek gerekiyor. Aday gösterilebilmek için de IFA'da bel-

li bir süre çalışmış olmak, mutlaka sorumlu bir pozisyonda bulunmuş olmak ve en önemlisi EMG içinde Finans Komitesi'nden geçmiş olmak gerekiyor. Çünkü bu sayede IFA'nın geliri nedir, nasıl artırılır, bütçe nerelelere harcanır gibi konulara hâkim oluyorsunuz. Yani ilgisiz birinin gelip başkan koltuğuna oturması olanaksız. Bu işlere biraz emek vermiş olmak gerekiyor. Ben mesela, 2007'den beri yönetim kurulunda, yani EMG'de aktif olarak çalışıyorum. Üstelik bunun herhangi bir parasal geri dönüşü de yok. Tamamen kendi zamanınızdan veriyorsunuz. IFA'nın getirdiği bir ekstra yük var, seyahatler açısından. Ama bunun karşılığında hem prestij kazandırıyor, hem de attığınız adımlar dünyada duyuluyor. IFA'nın başkanı nereden? Türkiye Toros'tan. Bunun müthiş bir prestiji var. Sürekli davetler geliyor, gittiğimiz yerlerde şirketimiz için yeni iş imkânları doğabiliyor. Eskiden belirli kişiler tarafından tanınıyorken, şimdi herkes sizi tanıyor.

IFA'daki başkanlık göreviniz, sizin mesainizin ne kadarını alacak bundan sonra?

Bugüne kadar da çok zamanımı aldı aslında. Bundan sonra biraz daha fazla seyahatim olabilir. Tabii sorumluluklarım da arttı. Ama hiçbir zaman şirketin işlerini aksatmamak gerekiyor. Özel hayatınızdan vererek o açığı kapayacaksınız mecburen. Şirketin işleri sizi beklemez yoksa.

BAŞKAN VE BAŞKAN YARDIMCISI

IFA'nın yeni başkanı Esin Mete'nin Yönetim Kurulu'nda yer alan isimlerden biri de Sürdürülebilir Büyümeden Sorumlu Başkan Yardımcısı Abdul Rahman Jawahery.

IFA'nın 20-22 Mayıs 2013 tarihleri arasında Chicago'da düzenlenen 81'inci Yıllık Konferansında ABD Senatosu Demokrat Parti çoğunluk lideri Tom Daschle tarafından da bir konuşma gerçekleştirildi.

ESİN METE

2009 senesinde IFA'da, çinkolu gübreyle ilgili bir çalışma grubu kurduk. Ben de o çalışma grubunun başındaydım. Orada yaptığımız çalışmayla, bizdeki uygulamaları Hindistan'a aktardık. Tüm tecrübe ve deneyimlerimizi paylaştık. Bizim hikâyemiz daha sonra birçok ülkeye ilham verdi.

Toros iki başkan çıkardı, aynı zamanda ilk kadın başkan da Toroslu oldu.

Gübre sektörü, erkeklerin daha yoğunlukta olduğu bir sektör. Sektörde çalışan birçok kadın var aslında, ama hiçbiri üst kademelere gelmemiş. Dünyada da yok. O anlamda şimdi IFA'da bir devrim yaşıyor.

Sizin başkanlığınız süresince gündeminizde neler olacak?

Yapılması gereken iki grup iş var: Birincisi, gıda güvenliğine verdiğimiz önemin ve sektörümüzün bu konudaki katkısının dünyaya iyi anlatılması. Artan dünya nüfusunun gıda ihtiyacını karşılayabilmek için ekilebilir alanlarımızdan daha fazla ürün alabilmemiz lazım. Bunun için de bitkinin doğru ve dengeli beslenmesi temin edilmeli. İki senelik başkanlığım sırasında daha çok "nutrient stewardship", yani doğru ve dengeli bitki besleme konusu üzerine yoğunlaşmayı amaçlıyorum. IFA, zaten bu konuda çalışmalar yapmaya başlamıştı. Benim amacım, hem bu çalışmalarını IPNI gibi çeşitli kardeş kuruluşlarla derinleştirmek, hem de çalışmaların sonuçlarını yaygınlaştırmak. Ayrıca, ülkelerin ulusal gübre birlikle-

riyle ve tarım otoriteleriyle yapılacak toplantılarla çeşitli işbirliği modellerini öne çıkarmaya çalışacağız. Bizim Toros olarak başlattığımız bir proje var. O da Türkiye'deki gübre kullanımını artırmak için çeşitli denemeler ve etkinlikler düzenleyerek, doğru ve dengeli beslenen tarlalardan daha fazla ürün alındığını somut olarak çiftçiye göstermek. Bu tür çalışmaların neticelerini başka ülke ve şirketlerle paylaşmak bizleri çok tatmin ediyor. Buna benzer bir tecrübeyi geçmişte çinkolu gübre konusunda da yaşadık ve tüm ülkelere örnek gösterildik. Başkanlığım sırasında gerçekleştirmek istediğim bir diğer önemli hedef de "Communication and Public Relations" adında bir komiteyi faaliyete geçirmek. IFA'nın zaten böyle bir görevi ve faaliyeti var. Ama iletişime yönelik artan ihtiyaç ve öneme istinaden bunun, tıpkı Tarım veya Üretim ve Ticaret Komiteleri gibi, ayrı bir komite haline getirilmesini ve çalışmalarını bu şekilde yürütmesini sağlamak istiyorum. IFA'nın Sağlık-Emniyet-Çevre konusu gibi, "Sıfır Açlık" projesi gibi halihazırda devam eden faaliyetlerinin de herhangi bir aksama olmadan sürdürülmesine önem veriyorum. SEÇ, sektörümüzde önem verilmesi gereken bir konu. IFA bunun yaygınlaşmasını hedef olarak kendisine seçmiş. Bu nedenle şirketler arasında "benchmarking" yapılıyor ve konuyla ilgili tedbirleri alıp kaza riskini azaltan şirketlere her sene ödüller veriliyor.

İkinci konu da dernek içinde yapılacak şeyler. IFA'nın tüzüğü çok eskilere dayanıyor, yani ben bile tarihini bilmiyorum. O günden bugüne de hiç güncellenmemiş. Bu nedenle IFA'nın tüzüğünün yenilenme çalışmalarına başlamıştık zaten. Burada en önemli nokta, bölgesel dağılımı gözetmek. Bugüne kadar en küçük ülkelere bile bir başkan yardımcılığı vererek herkesin temsil edilmesini sağladık. Biz tüm üyelerimizi bir arada tutmak istiyoruz. Benim hedeflediğim şeylerden biri de kurum içindeki süreçleri şeffaflaştırmak. Hiçbir yanlış anlaşılmaya mahal verilmesin, kapalı kapılar arkasında lobicilik yapıldığı zannedilmesin, herkes ne olup bittiğini bilsin.

IFA'nın üyelerin katılımıyla beslenen bir işleyişi var, değil mi?

Kesinlikle. Bu konuya da eğilmek istiyorum. IFA'nın çalışmalarına biz katılmak ve ondan faydalanmak çok önemli. IFA'nın web sitesine girdiğinizde, dünyanın dört bir yanında neler olduğunu, hangi bilimsel çalışmaların yapıldığını görebiliyorsunuz. Üyeler arasında bu tür bilgi alışverişleri çok yararlı oluyor. Üç sene evveldi galiba, bir Hintli üye, "Türkiye'de tarımsal destekleme nasıl yapılıyor? Bununla ilgili bana bilgi verebilir misin?" diye bana geldi. Ben de bakanlıktan o bilgiyi aldım, İngilizceye çevirttim ve gönderdim. Tabii Hindistan'daki çiftçi sayısı 110 milyon, bizdeki çiftçi sayısı 3 milyon. Bizim sistemin orada bire bir uygulanması mümkün değil. Ama onlar bir şekilde bundan feyiz aldılar ve sistemlerini değiştirdiler. Yani IFA'daki bilgi paylaşımının herkese faydası var, yeter ki katılım olsun.

Şirketler, üye olmadan önce hangi konularda bilgi vereceğini taahhüt ediyor mu?

Yazılı herhangi bir taahhüt söz konusu değil, fakat IFA'nın istediği herhangi bir bilgiyi vermekle de yükümlü. Eğer bilgi almak istiyorsan, bilgi vereceksin. Ama bu bilgiler, Rekabet Kanunu'yla çelişmemesi için geçmişe ait oluyor. Bir tek büyük projeler söz konusu olduğunda, nasıl bir proje yapacaklarının bilgisini veriyorlar. Zaten IFA'nın parayla, gübre fiyatlarıyla bir ilgisi yok. Amacı sadece dünya gübre politikasının tespitinde yer almak, bununla ilgili temas ve girişimlerde bulunmak ve bilinçlendirme çalışmaları yapmak. Gıda sektörüne nasıl hizmet edebiliriz, ona bakıyoruz.

Gübrenin öneminin anlaşıldığını düşünüyor musunuz?

Eskiden IFA bu kadar ön planda değildi. Bugün gübre sektörüyle ilgilenenlerin sayısı çok arttı. Ama hâlâ önemini tam olarak anlayamayanlar var. Biz de onlara şunu söylüyoruz: Dünyada ekilebilir alanlar artmıyor, azalıyor. Diğer taraftan nüfus artıyor. Bu nüfusu besleyebilmen için bir

metrekareden daha fazla ürün almalısın. Bunun da tek yolu gübre kullanımı. Aksi takdirde 2050'deki 9,5 milyar nüfusu besleyemezsin.

IFA olarak yürüttüğünüz sosyal sorumluluk projeleri var mı?

Mart ayında, FAO'dan David Nabarro adında bir temsilci geldi. Birleşmiş Milletler'de Gıda Güvenliği ve Beslenme Özel Temsilcisi olarak görevli. "Sıfır Açlık" mottosuyla bir hareket başlattılar. Çünkü hâlâ dünyanın yüzde 40'ı aç yatıyor. Bu çalışmanın amacı, üretimden tüketime, 2020 yılına kadar yüzde 20 tasarruf sağlamak. Buğdayı tarlasında farenin yemesinden ürünün böceklenmesine, fazla üretimin ziyan olmasından lojistik problemlere kadar besin zincirinin tamamını gözden geçirmeye yönelik bir çalışma. Özellikle Afrika'yla ilgili çok önemli çalışmalar söz konusu. Afrika, en bakir kıtalardan biri. Üstelik açlıkla ilgili büyük sıkıntılar yaşayan bir kıta. Orada sorun sadece üretim değil, lojistik gibi farklı sorunlar da var. IFA da Afrika'daki bazı birliklerle çalışmalar yapıyor. Afrika'da bütün sorunlara rağmen çok büyük bir potansiyel bulunuyor. Onun için de büyük firmalar, buralarda çok büyük paralar harcayarak yatırım yapıyorlar.

Başkanlık göreviniz ne kadar sürecek?

İki sene süren bir görev bu. Bir şeyler yapmak istiyorsanız, iki yıl mantıklı bir süre. Bir projeye başladığınız zaman, şirketlerdeki gibi hemen birkaç ay içinde sonucunu görmüyorsunuz. İlerleyebilmek için daha geniş bir zamana ihtiyacınız oluyor. Ben başkanlığı Chicago'da aldım. 2015'te İstanbul'da devredeceğim. IFA'nın yıllık büyük toplantısı her sene üyelerin daveti üzerine farklı şehirlerde yapılıyor ve böylece üyelerin katkı ve ilgisinin artırılmasına çalışılıyor. İstanbul üçüncü kez IFA'ya ev sahipliği yapacak. Üç kere IFA toplantısı yapılan başka bir şehir yok. Bu da bizim adımızı duyurmaya büyük katkı sağlayacak.

Sizi bir kez daha kutluyor ve çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

50 kilometre hızla
yarışan rallici:

Yeliz İnanç

Tekfen Ailesi, farklı geçmişe, farklı eğitimlere, farklı kariyer ve uzmanlık alanlarına sahip rengârenk bir insan mozağinden oluşuyor. Bu mozağin her taşı büyük Tekfen resmini oluştururken, farklı renkleriyle gruba zenginlik ve derinlik katıyor. Biz de bültenimizde zaman zaman içimizden bir portreye yer vererek, bu renk zenginliğini gözler önüne sermeye çalışıyoruz. Hayatın sadece iş olmadığı gerçeğinden hareketle, farklı hobi ve ilgi alanlarına sahip Tekfenlileri mercek altına alıyoruz. Bu sayımızda yer verdiğimiz isim, hız tutkusuyla değilse bile eski otomobillere olan merakıyla radarımıza takılan Yeliz İnanç. Onu Emlak Geliştirme Grubu'ndan tanıyorsunuz, ama iflah olmaz bir klasik otomobil tutkunu olduğunu biliyor musunuz?

Klasik otomobil merakınız nasıl başladı?

Ben İstanbul Üniversitesi Radyo Televizyon Bölümü'nden mezun oldum. Televizyonlarda çalıştım aslında bir süre, ama nedense bana fazla cazip gelmedi. Önceden çok parlak, çok çekici görünen bir dünyaydı, ama içine girdiğimde benim için o kadar da uygun olmadığına karar verdim ve o sevdadan vazgeçtim. Kişilik olarak hayatımı daha planlı, önceden tasarlanmış ve daha verimli bir şekilde yaşamayı seviyorum. Diyelim bir seyahate çıkarken, bu geziden ne kadar verim alabilirim diye hareket eder ve oturup uzun uzun planlar, programlar yaparım. Mesela bir yeri görmek istiyorsam, geziyi daima oranın bir festivaline denk getirmeye çalışırım. Ya da bir şeye karşı ilgim varsa, mutlaka o organizasyonun mutfağında olmaya çalışırım ki daha fazla verim alabileyim. Bunlar da beni insanlarla daha fazla

ilişki içinde olabileceğim, onlarla keyifli bir şekilde birlikte hareket edebileceğim ortamlara yöneliyor. Klasik otomobillerle de bu şekilde tanıştım. Bu kültür genelde aileden gelir. Babadan oğula geçen, koleksiyonerlik ya da antika kültürüyle harmanlanır. Biraz mekanikten hoşlanmak, otomobilden anlamak da bunu destekler. Ben bu konuyla, lisede sıra arkadaşım olan Aylin Gökşin ve ailesinin, Klasik Otomobil Kulübü'nün yöneticileri olması nedeniyle tanıştım. Klasik bir otomobilim olmasına rağmen bir şekilde bu organizasyonların her zaman içerisinde oldum. Bu, hep birilerinin birilerine yakın temasıyla gelişen bir hobi. Bir kursu yok, ilanı yok. Oldukça kapalı bir grup. Bireysel veya ailecek katılabileceğiniz çok nezih bir ortam. Ailecek derken sadece eşler değil, küçük bebeğinizle bile organizasyonlara dahil olabilirsiniz.

Klasik Otomobil Kulübü'nden biraz bahsedebilir misiniz?

Kulübün 500'ün üzerinde üyesi var. Ben bu kulübün aşağı yukarı her kademesinde görev aldım diyebilirim. Hakemlik yaptım örneğin. Bir yarışın olabilmesi için en temel organ, her zaman için hakemliktir. Hakemler hem teknik altyapıya sahipler, mekaniği tanıyorlar, kuralları biliyorlar; hem de ralli esnasında yarışan arabaların önünde/gerisinde giderek yarış için kontrollü bir ortam sağlıyorlar. Size start verip, sizden önce finish çizgisinde oluyorlar. Bu arada siz hiç görmediğiniz harika manzaralara dalmışken, parkurdaki bilinmeyen kontrol noktalarında da bir komando gibi arazide gizlenip yarışı denetliyorlar. Özellikle gençler için ralli hakemliği, eğlenerek teknik bilgi, tecrübe ve dostluk kazanabilecekleri eşsiz bir ortam. Geçen dönem kulüpte yönetim

kurulu üyeliği de yaptım. Birkaç işe aynı anda destek verdim. Bu arada, benim bir klasik otomobilim yok. Hem otomobili olmayıp hem bu işin içerisinde olunabileceğini göstermesi açısından durumumun önemli olduğunu düşünüyorum. Çünkü, klasik otomobillerden hoşlanıp da bir yerinden bu oluşuma dahil olmak isteyenler hep aynı şeyi soruyor: “Biz klasik otomobilleri çok seviyoruz, ama bizim arabamız yok. Yine de sizinle gelebilir miyiz?” Tabii ki gelebilirsiniz! Hatta gelin lütfen. Kendi otomobiliniz olmamasının hiçbir sakıncası yok. Sonuçta bu hakikaten ilgi meselesi. Klasik otomobilleri seven insanları bir araya toplamak için yapılan bir organizasyon. Ne olur? Yarışa dahil olmazsınız, ama arkasından gelirsiniz. Yarış kapalı bir alanda yapılmıyor. Belli bir güzergâh izleniyor. Mesela, İstanbul’dan başlayıp Ankara’da bitiyor. Hep

beraber gidiliyor, birlikte yeniyor içiliyor. Bir paylaşım oluyor.

Bir klasik otomobil rallisi nedir, nasıl yapılır?

Bu bir hız yarışı değil, ama nedeni bu araçların hız yapamaması değil tabii. Bunun altını çiziyorum, çünkü otomobiller son derece bakımlı ve güçlü olmasına rağmen biz önce trafik kurallarına, sonra da organizatörlerin her yarış için belirlediği bazı hız limitlerine uymak zorundayız. Bu hızlar da en az 20, en fazla 49,90 km/saat oluyor. Bu hızlar bomboş bir yolda giderken hiçbir şey değil aslında, ama onun da kendi içinde büyük bir zorluğu var. Örneğin, 28 km ile gidiyorsanız, yokuş yukarı da 28 km ile gidiyorsunuz, yokuş aşağı da, virajda da. O sabit hızı hep kontrol etmek zorundasınız. Co-pilotunuz sürekli hesaplamalar yapıyor.

“Hızlı gidiyorsun, yavaş gidiyorsun,” diyor. Pilot da kendini ona göre ayarlıyor. Tabii bütün bunlardan haberdar olmayan seyirciler, yanımızdan geçerken bize, “Şu külüstürlere bakın, koşsam bile geçerim bunları,” diyor. Bir yarışta minimum 30-40 araba yarışıyor. En fazla iki gün sürüyor yarışlar. Yurtdışına gidildiği de oluyor. Yılda üç yarış düzenleniyor. Bu üç yarışın kendi içinde katsayıları var. Hepsinin ayrı şampiyonası oluyor; sonra bu üç yarışın katsayısıyla da Türkiye Şampiyonası oluşuyor. Yarış haricinde piknikler, yemekler, hayır işleri için bir araya gelmek gibi aylık organizasyonlar yapılıyor.

Siz yarışıyor musunuz?

Ben yıllardır yarışıyorum ve bundan çok keyif alıyorum. İşin ilginç tarafı, benim kendime ait bir klasik arabam yok. Tabii normal şartlarda

klasik otomobil sahibi olanlar araçlarını kendileri kullanmak ister. Ancak eş dost hatırına ve arabası yarışsın isteyenler, araçlarını değerini bileceğine kanaat getirdikleri kişilere teslim edebilirler. Ben de böyle zaman zaman pilot veya co-pilot olarak yarışlara katılıyorum. Hatta bazı kupalarım da var. 1953 model Willys ile yarıştığımız rallide kategorimizde ikinci olduk. Ondan önce Milka adını taktığımız 1964 model mor bir Mercedes'le hem takım birincisi olmuşuk, hem de kızlar grubunda birinci olmuşuk.

Mekanîğe meraklı mısınız?

Çok meraklıyım. Mekanik bilgisi zaten bu hobiyile birlikte ister istemez oluşuyor. Çünkü klasikler yeni arabalar gibi değil. Kaputu açık müdahale edebiliyorsun. Yeni otomobillerde bozulan parça hemen yenisi ile değişiyor. Eskilerde ise biraz kenarını törpülüyorsun, üflüyorsun, yağlıyorsun... Her şey dokunarak, seyerek çözülüyor. Bunların hepsi zaman içerisinde bir birikime dönüşüyor. Etkinlikler içinde büyüklerinizden de görüyor, farklı deneyimler elde ediyorsunuz.

Kendinize ait bir klasik otomobil edinmeyi düşünüyor musunuz?

Aklımın bir kenarında tabii ki var. Ama doğru zamanda, doğru bir modelin, seninle birlikte yaşayacak bir otomobilin karşına çıkması, üstelik karşılayabileceğin bir tutarda olması çok önemli. Diyelim buldun bir şey, onun hâlâ klasik çizgileri taşıyor olması çok önemli. Çünkü çoğu otomobil eski, ama klasik değil. İnternette bazen çok enteresan ilanlara rastlıyoruz. Anlamayan birine kelepirci gibi duran, "Sahibinden, orijinal, klasik" gibi başlıklarla ilanlar veriliyor. Oysa bilen bir gözle içine baktığımız

zaman arabanın artık bir klasik olmadığını hemen anlıyorsunuz. Önceki sahibi ekonomik olsun diye LPG taktırmış, gözüne güzel görünün diye arabanın hatlarında hiç olmayan çeşitli aksamlar taktırmış, hoşuna gitmediği için bir parçasını çıkartmış, yerine başka bir şey taktırmış... Yani arabanın orijinalliğini yok eden birçok değişiklik yapılmış... Böyle bir otomobil de alınabilir şüphesiz. Ancak yapılan değişikliklerin ne kadarını geriye döndürebilirsiniz, masrafı ne olur, bunları düşünmek lazım. Veya hiç bunlara girmeden biraz uzaktan fırsat beklemek lazım. Benim yaptığım da böyle bir şey. Şu anda gönül gezdiriyorum, ama karşıma doğru otomobil çıkıp da, "Tamam, bu!" dediğimde harekete geçebilirim.

Bir otomobile "klasik" diyebilmek için saydıklarınız dışındaki temel kriterler nelerdir?

Merkezi Brüksel'de olan FIVA'nın (Uluslararası Klasik Otomobil Federasyonu) belirlediği standartlara uyması gerekiyor. En temel kural şu: 1981'den daha eski model olması lazım. Az bulunan modeller olması lazım diye başlayan detay kriterler de var. Tabii, hepsinden önemlisi orijinalliğini korumuş olması.

Sizin gönlünüzdeki araba ne?

Amerikancı diye bir tanım var, ama sanırım ben Avrupalıyım. Benim için otomobil tanımı eşittir Mercedes. Klasik dahi olsa, hep zamanından ileri teknolojiye sahip olduğu için. Klasik DS Citroën de çok farklı özellikleri olan bir otomobildir. Ama bir 911, 944 ve 928 kullandıktan sonra Porsche'yi de çok sevdim. 1980 model bir Porsche 928 ile yarıştım daha önce. V8 motorlu, çok güzel ve çok güçlü bir otomobildi. Arabanın gücünün kontrolü yok. Çok

heyecan verici bir otomobil. Günlük hayatımda bir Citroën kullanıyorum. Bebekten öncesi ve sonrası olarak büyük bir fark yaşadım otomobil konusunda. Çünkü daha öncesinde Peugeot 206 kullanıyordum ve çok memnundum. Çünkü metro faresi gibi, hem seri, hem minik, tık tık aralardan kaçırıyorsun. Arkadaşlarım bana, "Rüzgârın kızı! Çok sağlam kullanır," derlerdi. Ama çocuk olduktan sonra 60 km'den yukarı çıkmaz oldum.

Çocuklar bu hobinin neresindedeler?

Tabii çocuklar da kulüp etkinliklerine gide gele bu kültürü ediniyorlar. Bir zamanlar bir klasiğin arkasında, bebe koltuğunda oturan çocuklar yıllar içerisinde büyüdüler ve kendileri yarışmaya başladılar. Biz de oğlum henüz 3,5 aylıkken Kıbrıs'a, yarışmaya gittik. O yarışta oğluma, "En Genç Rallici" kupası verdiler. Bütün televizyonlar röportaj yaptı. Ben bir anne olarak, bir bebeğin ne kadar küçük olursa olsun, çevresinde olup bitenleri anladığına inanıyorum. Doğmadan önce bile anlıyorlar ve doğdukları andan itibaren her şeyi kaydediyorlar. Zannediyorum oğlum da bu nedenle bütün gün arabalarla oynayıp "düt düt" diyor, başka bir şey söylemiyor.

Gelecekte gerçekleştirmek istediğiniz farklı projeler var mı?

Kadın gözüyle klasik otomobile bakış temasıyla bir köşe yazmaya başlıyorum. Türkiye'nin tek klasik otomobil dergisinde, önümüzdeki sayıdan itibaren yayımlanıyor olacak. Aynı zamanda bu yazılara www.klasikkadin.com adresinden de ulaşılabilir. Avrupa'daki birçok ülkede, bizden çok daha fazla klasik otomobil ve klasik otomobil kulüpleri var. Türkiye'de de ilgi artıyor olmakla birlikte, gene de sistemli

"Galiba yanlış yoldayız!"

Son yarışta, Sapanca'da Porsche ile yarıştım. Bu yarışlarda en temel hedef yolu bulabilmek. Elimizde yol notlarımız oluyor. Örneğin, elimizde bir çeşme resmi var. Diyor ki "Çeşmeden 200 m sonra kavşak var, sağa dönecek." İşaretlerle anlatılıyor bunlar. Bir tane cami, oradan düz gidilecek, ahırdan sola dönecek... Bunların hepsi sayfa sayfa elimizde oluyor yarışlarda. Co-pilotum bana okuyor bunları. Fakat belli bir noktada biz kilometre hesabını kaçırdık. Bir dağın tepesindeyiz ve önce bulmamız, sonra da yetişmemiz gereken bir parkur var. Zamanımızı geçirmişiz, haldır haldır gidiyoruz. Çok iyi niyetli ve başarılı bir co-pilotum var, tek sorun kararsız olması. Bir noktadan sonra co-pilotum son derece kararsız kaldı. "Galiba yanlış yoldayız," dedi. Bir yandan ben son gaz gidiyorum. Kendinden daha az emin, "Galiba geri gitmemiz lazım," dedi bu sefer. Dağın tepesindeyiz. Nasıl olabilir? Neyse ben bir yerde durdum. Dönebileceğim bir yer de değil. Uçurumun kenarında, tek şeritli bir yoldayız. Dedim ki "Ben buradan dönemiyorum. Koş git, bir bak. Orası mı, değil mi bana haber ver." Co-pilotum gitti. Ben de geri vitesle ona doğru gitmeye çalışıyorum. Sonra koştı geldi, "Tamam, burasıymış," dedi. Gene gitmeye başladık. Bu sefer, "Şimdiye kadar camiye görmemiz lazımdı, görmedik. Galiba yanlış yoldayız," dedi. Benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Yarışta her ne kadar pilotluk daha havalı görünse de, asıl işi yapan co-pilotur. Neredeyiz bilmiyorum. Kaybolduk! Arkamızda, önümüzde hiç kimse yok. Ne yapacağız? "Biraz daha gidelim," dedi. Sonunda camiye gördük. Camiden sağa gireceğiz. "Yaa... Galiba bir

önceki camiye," dedi. Ben artık dayanamadım. Dedim ki "Deniz! Seni burada bırakırım, kimse izini bulamaz!" Aaa, baktım kapıyı açmaya yelteniyor. "Tamam, beni indir burada," diyor küskün. Ben ise panik içerisinde, "Hayır hayır, burada inmek yok! Önce yarış bitirelim ondan sonra inersin!" Üstelik en sonunda anladık ki doğru yoldaymışız.

oluşum konusunda bir açık var. Dolayısıyla kulüpten bazı arkadaşlarımızla birlikte böyle bir çabanın içine girdik. Daha sportif ve rekabetçi bir kulüp oluşumu peşindeyiz.

“Daha sportif” ifadesini biraz açabilir misiniz?

Normal rallilerde olduğu gibi, klasik otomobillerin de içerisine güvenlik barları ve yarış koltukları koyarak, ralli parkurlarında klasik otomobil yarışları da yapılabilir. Onun tabii daha değişik kriterleri var. Daha süratli yarışlar oluyor, buradaki gibi 50 km ile sınırlama olmuyor. Bu, bizi heyecanlandıran bir konu. Bunun üzerine gitmek istiyoruz.

Sizin tek ilgi alanınız klasikler değil. Bir de kitap üzerinde çalıştığınız kulağımıza çalındı.

Evet, bir kitap yazıyorum. Anne olmadan önce outdoor ve sportif birçok aktivite yaptım. Ama doğumdan sonra bambaşka bir duygu hayatımı ele geçirdi. Çocukla birlikte sizin anneliğiniz de doğmuş oluyor. Annelik duygusu da bebekle birlikte büyüyor, şekilleniyor. Ve insanın daha tecrübeli, ama aynı kuşaktan kişilerin desteğine ihtiyacı oluyor. Yeni anne olacak kişilere yardım edebilmek, yönlendirici bilgiler verebilmek için kendi deneyimlerimi yazmaya karar verdim. Sağ olsunlar annelerimiz, büyükannelerimiz çok yardımcı oluyorlar. Ama bir şekilde anlayış farklılıkları da oluyor. Mesela, doktorunuz size ilk 6 ay bebeğe su vermemenizi, sadece anne sütünün yeteceğini söylüyor; anneler diyor ki “Susuz ne yapar bu çocuk!” Veya bebek her ağladığında, “Yok yok! Çocuk aç, sütün yetmiyor,” deniyor. Halbuki yeni annenin sadece motivasyona ihtiyacı var; gerisinde zaten doğal olarak su akıp yatağını buluyor. Dolayısıyla yeni annelerin birbirine destek ol-

ması çok önemli. Ben de o anlamda kendime bir misyon belirledim. Çocuğu olanlar bilir; zaten yeni bebek sahibi olan anneler geceleri pek uyuyamıyorlar. Ben de o uykusuz geceleri değerlendirmek için bir internet sitesi açtım, hazır uyuyamıyorken blog yazmaya başladım (<http://mababycomtr.blogspot.com>). Gaz yapmayan biberonlar hangisidir, bebek arabası seçerken nelere dikkat etmek gerekir gibi konularda kendi bildiklerimi, öğrendiklerimi paylaşmaya başladım. Beni araştırmaya iten ve pratik birtakım sonuçlar bulabileceğim her şeyi yazarak, başka annelere de yardımcı olmaya çalıştım. Şimdi ise bunları da toparlayacağım bir kitap oluşumu içerisindeyim.

Bebekle birlikte arkada neler bıraktınız?

Voleybol ilk sırada. Lisanslı oynuyordum; ENKA’da oynadım, Galatasaray’da oynadım. Motosiklet kullandım, ata bindim, dalış yaptım, yelkenle yarıştım. İstanbul’dan başlayıp Çeşme’de biten Büyük Yarış’ta kazanılmış bir kupam var hatta. Artık bu tür aktiviteleri bebekle yapmam imkânsız.

Ara verip de geri dönmeyi düşündüğünüz şeyler var mı?

Ailemle, çocuğumla birlikte yapmaktan keyif alacağım hobilerimi hayatımda tutmak istiyorum. Mesela, ailecek yelkenle seyahat etmek güzel bir şey. Çocuğın da o havayı solumasını, yelken disiplini almasını, denizi tanınmasını isterim. Daha çok küçük tabii. Önce yüzmeyi öğrenmesi gerekecek, ama ileride dalış yaparak sualtının güzelliklerini yaşamasını isterim. Tabii ki klasik otomobil kültürüne sahip çıkmasını arzu ederim. Bundan sonra oğluma verebileceğim şeyleri hayatımda tutup, geri kalanları ise güzel anılar olarak saklamayı tercih edeceğim.

YAŞLI DELİKANLILAR

Kurallara göre bir otomobilin klasik sayılması için 1981 modelden eski olması gerekiyor. Klasik otomobiller arasında düzenlenen rallilerde hız değil, belirli kurallara uygun yarışmak puan kazandırıyor.

Dağ yollarında bir çılgın

Bodrum’da Willys ile katıldığımız yarışta ben co-pilotluk yaptım. Parkur arasında ben götürüyordum aracı. Bu bir kamyonet. Kullanması da hakikaten çok zor. Üç vites ileri, bir geri. Bir de arazi vitesi var. Dev gibi ahsap bir direksiyonu var. Hava sıcak, klima daha icat olmamış malum. Kafama, “Küçük Ev - Laura modeli” kocaman kokuş bir şapka geçirdim. Camlar açık, dağ yollarında ilerliyoruz. Dar bir virajda, büyük bir kamyonla karşı karşıya geldik. Önce tarihi kamyoneti, sonra direksiyonda bir kadının sürücü olarak beni ve dekora uygun şapkamı gören kamyon şoförünün yüzündeki şaşkınlığı; zaman yolculuğu yapan uzaylı görmüş gibi olan ifadesini anlatabilirdim size. O dar yolda ne tarafa, nasıl kaçacağını bilemedi.

Ve sonunda Hogwarts Kalesi'nde...

ESRA TÜZGİRAY KILIÇ

Bizim bölümde, sık kullandığımız görsellerin çağrışımlarına göre, kod adları vardır. En çok sevdiğimiz görsellerin başında ise, Bakû'daki platform fotoğrafları gelir. Biz bunlara Hogwarts Kalesi deriz. Çocuğu olanlar Harry Potter serisinden bilirler. Filmin başında uzaktan gözüken, aslında hikâyenin geçtiği mekân olan ihtişamlı, şatafatlı, kocaman, nefes kesen bir şatodur burası - ki tüm bu saydığımız kelimeler, fotoğrafı ilk gördüğümüzde hissettiklerimizin ifadesidir.

İşte o "şato"lardan sonuncusunu görmek üzere, platformların ana vatanına, Bakû'ya sonunda ben de gittim. Şanslıydım, çünkü platformla yetinmeyip, SOCAR Tower projesini görme ve iki projenin de harika ekibiyle tanışma imkânı buldum.

"Sürahiden tutarak düş!"

Sıcak bir Haziran günü, fotoğrafçımız Bünyad Dinç'le aklımızı İstanbul'da bırakıp yola çıktık. Ben hep fıkralarda duyduğum birkaç Azerice kelime arayışındayken, bizi güler yüzüyle karşılayan şoförümüz Eyub Mammedov, namı diğer Hacı'dan, "Sizi önce platformda düşüreceğim," cümlesini duyunca kendi kendime, "Bakû'ya hoş

geldin!" dedim. Diğer şantiyelerin aksine proje, şehrin merkezine çok yakın. İlk gün sahaya çıkamadık ama yine de gider gitmez, başta proje müdürü Bülent Karaca olmak üzere, ofistekilerle görüşmeye başladık.

Zengin petrol ve doğalgaz kaynakları ile gün geçtikçe gelişen Azerbaycan, geniş bir altyapı ve donanımına sahip olan Tekfen İnşaat ve iştiraki Azfen'e önemli iş olanakları sunuyor. Şu an yaptığımız projeye gelince... Bahsettiğimiz platform, petrol çıkarma ve teknik destek ünitelerinden oluşan 18.500 tonluk dev bir off-shore platform olup Bakû'daki üçüncü platform projemiz. Ancak bu proje önceki platform projelerinden birkaç noktada ayrılıyor: Öncelikle, ilk iki platformun çelik imalatı Ceyhan Çelik Fabrikası'nda yapılıp Bakû'ya nakledilmiş ve sahada birleştirilmişti. Oysa bu projede tüm çelik imalatın sahada yapılması ilk dikkat çeken nokta. Bu iş için, Suudi Arabistan'da tamamlanmış olan Khurais Projesi'ndeki çelik atölye getirilip yeniden kurulmuş. Diğer yandan ilk kez bu projede sondaj kısmını biz yapıyoruz. Bizim için başlı başına bir yenilik. Ve son olarak, bu platformun üzerinde 198 kişilik yaşam ünitesi bulunuyor. Yaşam ünitesi dediğimizde lütfen aklınıza basit bir mekân gelmesin... İçerisinde çamaşır-

haneden TV odasına, bilardo masasına her şeyin en ince ayrıntısına kadar düşünüldüğü bir yer burası. Proje neredeyse tamamlanmış durumda. İki beton kızak üzerinde duran bu koskoca platformun 12 metre yükseğe kaldırılıp, denizde yüzecek kızağa çekilmesine ve ufuktaki diğer platformların yanına yolanmasına sayılı günler kaldı. Evet, yanlış okumadınız, 18 bin 500 tonluk platformun tam 12 metre kaldırılmasından bahsediyoruz. Ne kadar müthiş bir olay olduğunu anlamak için mühendis olmanıza gerek yok!

Biz o güne geri dönersek... Güneşi, platformun fotoğrafını çekmek için gittiğimiz tam karşısındaki tepede batırdık. Ardından da Tuncay Özgümüş ve bizi ziyaretimiz boyunca yalnız bırakmayan Murat Güzelkaş'la beraber yediğimiz yemek sonrası otelimize döndük. Ertesi gün, "peak" yaptığı dönemde üzerinde vardiyalı 4.000 kişinin çalıştığı platforma çıktık. Yazının başında kullandığım sıfatların yetersiz kaldığı, insanın nefesinin kesildiği bir yer orası. Projeyi ziyaret eden birçok kişi gibi ben de, "Sürahiden tutarak düş," yani "Trabzandan tutarak in" tabelasının önünde fotoğraf çekirtmeyi ihmal etmedim. Çıkarken değil de, inerken yaşadığım yükseklik korkusuna rağmen platform üzerinde geçirdiğim her dakikaya değdi. Bana tüm gezi sı-

rasında eşlik eden ve projeyi büyük sabırla anlatan Kenan Polat ve Murat Bey'e bir kere daha buradan teşekkür ediyorum.

Bakû'ya ateş binayla veda

Bakû'daki son günüm, Azerbaycan petrol devi SOCAR'ın vitrini olmaya hazırlanan yönetim binası projesinde geçti. Proje ekibi, çoğunluğu Tekfen ailesine yeni katılmış gençlerden oluşan, heyecan dolu, büyük bir şevkle çalışan taze bir ekip. SOCAR Tower, yaklaşık 50 dönümlük bir alan üzerinde toplam inşaat alanı 100 bin metrekare olan, toprak üstü 38 kat, 2 kat da bodrumla beraber 40 katlık bir bina. Tasarım olarak büyük bir alev şeklindeki bu yapıyı dev bir ekran olarak gözünüzde canlandırabilirsiniz. Çünkü binanın yüzeyinin tamamen aydınlatılabildiği bir sistemi var ve üzerinde en ufak bir boş nokta kalmadan film dahi oynatabiliyorsunuz. Bina, şehrin sembolü olma amacıyla yapılsa da, yakın zamanda bunlardan biri haline dönüşeceğine eminim.

Üç gün –hele ki iki koca proje sığdıracaksanız– yahşi Bakû için kesinlikle az. Başka bir sefer görüşmek üzere diyor, sizi iki projenin ekibiyle baş başa bırakıyorum.

■ BÜLENT KARACA (PROJE MÜDÜRÜ)

“Zorlayıcı işler her zaman bir mühendisin ateşleyicisidir”

1993 yılında Kuveyt Tank Çiftliği projesiyle Tekfen’de işe başlayan Bülent Karaca, yıllar içinde T-Bülten’de söyleşisini okuduğumuz birçok kişiyle birlikte çalışma fırsatı bulduğunu söylüyor. Sahada başladığı çalışma hayatına sırasıyla teknik ofis, şantiye şefliğiyle devam eden Karaca, son olarak Sangaçal Terminal projesini tamamladıktan sonra Bakû’da proje müdürü olarak görev almış:

Benim bulunduğum Tekfen projelerinin hepsi endüstriyel tesisler oldu. Bu projenin gerçek anlamda farkı, çalışma sahasının bir terminal gibi yayılı değil, daha dar bir alanda dikine olması. Bu da iş programının daha disiplinli olmasını gerektiren bir durum çıkıyor ortaya. Yaptığımız iş için genelde Lego benzetmesi yapılıyor. Bir ekip işini bitirir bitirmez bir başka ekip geliyor. Üstelik tempolu bir çalışma. Mühendis gözüyle bakarsak, zorlayıcı işler her zaman bir mühendisin ateşleyicisidir zaten.

Bu, Tekfen olarak burada yaptığımız üçüncü platform. Yapımına 2010 yılında başladık ve yakın zamanda da inşallah yüzdürüp göndereceğiz. Bakû-Tiflis-Ceyhan (BTC), Türkiye’nin çok iyi bildiği bir proje aslında. Bu boru hattı sayesinde Azerbaycan petroleri Türkiye üzerinden dünyaya dağıtılıyor. Bu hattın başlangıç noktasında, yani üretilen petrolün toplandığı ve Ceyhan istasyonuna basıldığı ilk noktada Sangaçal Terminali var. Petrol platformları, Hazar Denizi’nin 200 metre derinliğindeki yataklardan petrolü çıkardıktan sonra Sangaçal Terminali’ne gönderiyor. Oradan da boru hattına aktarılıyor.

Bizim şu anda üretmekte olduğumuz platform, kendi enerjisini üreten, derinden petrol çekmeye muktedir delme ünitelerinin olduğu ve mevcut yeraltı hatlarıyla çıkardığı petrolü Sangaçal Terminali’ne ileten bir mini rafineri aslında. Bizim daha önce yapmış olduğumuz diğer iki platformda sadece proses üniteleri vardı. Bu platformun ise delme ve sondaj yapma kabiliyeti de var. Ayrıca, platformu yöneten ekibin yaşadığı üniteler bulunuyor. Yani, genel olarak baktığınızda, bir tarafta çalışan ekibin tam teşekküllü bir kamp konforunda yaşamasını sağlayan yaşam üniteleri, bir tarafta da sondajladığı petrolü ve beraberinde çıkan gazı direkt terminale iletecek pompaj hatları ile komple bir tesis. Kapasite itibariyle de bugüne kadar yaptığımız en büyük platform. Kendi üretim kapasitesi 185 bin varil/gün.

Platform şu anda iki tane beton kızak üzerine oturuyor. 18.500 tonluk dev bir paket. O beton kızaklar üzerinde 12 metre havaya kaldırılacak. Bu işlemin yapılacağı tarih 17 Temmuz. Ondan sonra denizde onu yüzdürecek olan kızak çekilecek ve sabitlenecek. Hidrolik bir sistemle platform dubanın üzerine kaydırılacak ve sonra da yüzdürülecek. Tüm bu işlemler için 25 günlük bir süremiz var. Bittikten sonra da BP’nin taşıma işlemini yapan taşeronu İtalyan Saipem, platformu Nisan ayında dört günlük bir yolculuktan sonra, yerine yerleştirilmiş olan çelik ayaklar üzerine oturtacak. Bu aşamada biz yeniden devreye gireceğiz. Bizim buradan gönderdiğimiz personel son bağlantıları, son kaynakları yapacak. Taşıma esnasında sökülmüş olan tüm ekipman bağlantıları, boru bağlantıları ve güvenlik maksatlı sabitlenmiş olan bütün ekipmanlar tekrar çalışır vaziyete getirilecek ve teslim edilecek. Kasım ayında da ilk üretimin yapılması bekleniyor.

■ TOLGA KÜÇÜKAVŞAR (ŞANTIYE MÜDÜRÜ)

“Platform projeleri oldukça tempolu ve sıkı projeler”

Tolga Küçükavşar, 1997 yılında Azerbaycan Batı Boru Hatı projesiyle Tekfen'de çalışmaya başlamış. Irak, Kazakistan ve Rusya'da yurtdışı şantiye deneyimi yaşayan Küçükavşar, 2010 yılından beri platform projesinde şantiye müdürü olarak görev yapıyor. Azerbaycan'da ailesiyle beraber yaşayan Küçükavşar'ın 5 yaşındaki küçük oğlu da Bakû'da doğmuş:

Bu projeye kadar yapılan platformlar, maksimum 15 bin ton ağırlıktaydı. Bunların bir kısmı ağır çelik imalatları, ana eleman imalatları ve boruları yurtdışında yapıldı. Biz de Azerbaycan'da gerçekleştirdiğimiz her iki projede Ceyhan Atölye'yi kullanmıştık. Bu projenin birincil farkı, her şeyin bu saha içerisinde imal edilmesi. İkincisi, platformun kendisi. Dizayn olarak daha büyük, 18 bin 500 ton. Platform projelerinde genellikle proses, sondaj ve hizmet kısımları aynı iki platform olarak inşa edilir. Bu sefer hem sondaj, hem hizmet ünitesi, hem de yaşama alanı tek bir platformun üzerinde olacak şekilde entegre bir dizayn yapıldı. Azerbaycan'da ilk defa oluyor bu. Bir diğer önemli ayrıntı, diğer projelerde biz hiç sondaj kısmını yapmamıştık. Know-how olarak sondaj bizim için yeni bir işti.

İnşaat olarak baktığımız zaman, biz mutfağın tam ortasındayız. Yaptığım işi o şekilde görüyorum. Çokuluslu bir ortamda ça-

lışıyoruz. Bir kere müşteri BP. Biz burada ATA (Amec-Tekfen-Azfen) olarak çalışıyoruz. Üç şirketin elemanları, diğer ülkelerden birtakım çalışanlar bütün bu projenin parçası. İnşaat sürecinde bunların koordinasyonunu biz sağlıyoruz.

Ben BP ile uzun süre açık deniz projelerinde de çalıştım. BP'yi diğerlerinden ayıran fark, hem projeleri yaptıran, hem de bu platformları ve terminali işleten firmanın kendisi olması. Dolayısıyla ne istediğini çok iyi biliyor. Herhangi bir müşavir, aracı firma değil. O yüzden çok titiz ve iş yapmak da zor. Ama bizler için bütün bunlar gayet zevkli. Bütün projelerde olduğu gibi güvenlik konusunda da çok çok hassaslar. Biz de yönetim olarak yaptığımız her işte buna çok dikkat ediyoruz. Biz kadrolarımızı mümkün olduğunca bu gibi projelerde çalışmış kişilerden seçtiğimiz için, birçoğu şartlara alışkın ve taleplerin ne olduğunu biliyor. Yeni arkadaşlar da kısa sürede aynı adaptasyonu sağlıyor.

Operasyon açısından baktığımızda, Azerbaycan şantiyesi diğerlerine göre nispeten daha kolay diyebilirim. İlk defa bu projede yüzde 10'lar mertebesinde Türkiye'den saha personeli getirdik. Yüzde 90'ı ise lokal personel. Tabii Tekfen olarak uzun yıllardır Azerbaycan'da çalıştığımız için, lokal personelden yetmiş güçlü kadrolarımız var. Diğer ülkelerle kıyasladığımızda da saha içerisinde arkadaşlarımızın bir kere aynı dili konuşması, hemen hemen aynı kültürden gelmesi tabii uyum açısından çok kolaylaştırıyor işi.

■ MUTLU AKMAN (TEKNİK OFİS MÜDÜRÜ)

“Şantiyeci olmak demek, bir yere bağlanmamak demektir”

Gaziantep-Birecik Otoyolu projesiyle çalışmaya başladığı Tekfen’de 10’uncu kıdem yılı ödülünü almış olan Mutlu Akman, Bakû’ya da ilk defa 2003 senesinde gelmiş. Bu 10 sene içinde Azerbaycan’daki hızlı değişime de tanıklık eden Akman, burada evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş:

Ben teklifte de çalıştım, merkezde Bülent (Karaca) Bey’le beraber. Bu projenin teklifi, direkt daha önceki projelerde çalışanlar tarafından hazırlandı. Elimizde datamız var, deneyimimiz var, bunun dışında eksikleri tamamlama ve iyileştirmeler yapma imkânımız da oldu. Projelerin temelde iki ayağı vardır. Sahada bu işin yapımı, bir de yapılan işin kontrata uygun şekilde yürütülerek hakkının alınabilmesi kısmı. Saha personeli için başarıyla ve zamanında bitirilmesi için çalışıyor. Biz ise Teknik Ofis olarak bunun para boyutuna daha fazla önem vermek zorundayız. Çünkü bizim projemiz maliyet+kâr formülüyle yürütülüyor. Burada yapılan her işin karşılığını belgeleyerek ilerliyoruz. Projeyi BP yapıyor. İngiliz çalışma prensibi, daha önce çalıştığımız idarelerden çok farklı. Daha çok dokümantasyona yönelik. Her şeyi kâğıt üstünde ispatlamadığımız sürece, karşılığını alamadığımız bir kontratımız var. Bu nedenle sahada yapılan her işi mutlaka belgelememiz gerekiyor. Hatta öncesinde bunu yapmamız gerekiyor ki idareye giderek onay sürecinden geçebilsin.

Personel sayısı olarak kaynaklarımız gayet yeterli. Herkesin görev sorumluluk alanı belirli. Konsorsiyum olduğumuzdan belli paylaşımlar var. Burada idarenin mühendislik ve planlama konusunda daha fazla eli taşın altında. Biz de işin hem kusursuz yürümesi hem de bizi zarara uğratmayacak şekilde maddi boyutu üzerinde daha fazla vakit harcıyabiliyoruz.

Bu proje, Hazar Denizi’nde, BP’nin yaptığı iyileştirme ve geliştirme çalışmalarının bir parçası. Şimdi bu faz, Azeri-Çırak-Güneşli kapanıyor. Proje, fiziksel olarak tamamlandı. Fakat idarenin sürdürdüğü işlere destek vermek için biraz daha burada kalacağız. Bir sonraki Şahdeniz 2 fazı için de hedeflerimizi koyduk, teklifimizi verdik.

“Azerbaycan demek, Bakû demek”

Ben 10 yıldır Azerbaycan’da yaşıyorum. 10 yıl önce, sokakta arabaları parmakla sayıyorduk. Ekonomik şartlar çok farklıydı. Petrol geliri henüz Azerbaycan’a akmazken, çok mütevazı bir ülkeyken, yabancıya yeni yeni alışırken biz buradaydık. O günleri bekârken yaşadım. O süreçte evlendim. Bir yandan projeler ilerlerken bir yandan da Azerbaycan’ın gelişimine şahit olduk.

Azerbaycan demek Bakû demek. Başkentte her türlü imkân var, çünkü Azerbaycan’ın gözbebeği. Diğer arkadaşlardan da duyduğuma göre, yurtdışı projelerinde Bakû’nun yeri ayrı. Sosyal imkânları oldukça geniş. Sanata çok önem veren bir kültürü var. Sanat-kültür alanına çok para harcıyorlar. Kentsel dönüşümün de en güzel uygulandığı yer olduğunu düşünüyorum.

■ KENAN POLAT (ÇELİK İMALAT VE MONTAJ İŞLERİ ŞEFİ)

“Her ülkenin kendine göre güzellikleri var”

2003 yılında Azerbaycan'da başladığı Tekfen yolculuğuna bir süre Bulgaristan'daki Maritza termik santral projesinde devam eden Kenan Polat, kendini daha sonra ikinci kez Bakû'da bulmuş:

Yön hatası

Projelerde kullanılacak çelik, plakalar veya profiller halinde şantiyemize ulaşır. İmalat atölyelerimizde şekil verip, sahada projeye uygun şekilde bunların montajını yaparsınız. Bu platformda, bütün imalatı Azerbaycan'da bulunan mevcut atölyemizde yaptık. Birinci ve ikinci platformda kullandığımız atölyelerimizin kapasitesini biraz artırdık bunun için. Çünkü o zaman yaptığımız imalatla bu projede yaptığımız imalat arasında uçurum var.

Her işte olduğu gibi imalat da işin başı dikkat. Bizim jeneratörlerin bacaları var. Bacaların çeliğini biz yerde yaptık yatık olarak. İş bitti, her şey hazır, kaldıracacağız. Elimizdeki resme göre parçayı döndürdük, mekanikçi arkadaşlar itiraz etti. “Bunun 180

derece dönmesi lazım,” dediler. “Hayır, bizim projemize göre bunun böyle kalkması lazım,” dedik. Onlar, sağdaki bacayı sola, soldaki bacayı sağa yerleştirmiş. Günlerce aramızda tartıştık ne yapacağız, ne edeceğiz diye. Sonunda bir çözüm bulduk da işimize devam ettik.

“Her ülkenin kendine göre güzellikleri var”

Her ülkenin kendine göre özellikleri, güzellikleri var. Azerbaycan'ın ise bizler için Türkiye'den hiçbir farkı yok. Çünkü başka bir dile ihtiyaç yok. Herkesle çok rahat anlaşabiliyoruz. Örf ve ananeleri de bize oldukça yakın. Azeri çalışanlarımızla hiçbir sıkıntımız yok. Ben 2003'ten beri Azerbaycan'dayım ve o tarihten beri aramızda hiçbir sürtüşme olmadı. Aksine çok saygılı ve sevgi dolu bir ilişkimiz var. Daha önce Bulgaristan'da da çalıştım ben. Bulgaristan'ı Azerbaycan'la kıyasladığımda tek sıkıntı orada insanlarla anlaşmak için başka bir dile ihtiyacımız olması. Buna rağmen orada da pek sıkıntı çekmemiştim. Bulgaristan'da olmanın bir güzel tarafı da Türkiye'ye yakın oluşuydu. Edirne, 70 kilometre ötedeydi sadece. Sıkıldığımız anda Türkiye'ye geçebiliyorduk.

■ TUNCAY ÖZGÜMÜŞ (MALİ VE İDARİ İŞLER MÜDÜRÜ)

“Tekfen’e ömrümü verdim”

Tuncay Özgümüş, Mart 1984’te Personel ve Muhasebe elemanı olarak çalışmaya başladığı Tekfen’den, 2002 yılında emekli olduktan sonra 10 ay kadar ayrı kalmış. Ayrılığı daha fazla uzatmadan geri dönen Özgümüş, 17 yıldır Azerbaycan’da çalışıyor:

Ben işe başladığımda, 1984 yılında İnsan Kaynakları diye bir grup yoktu şirkette. Hepsi Muhasebe’ye bağlıydı. Ben ömrümü verdim Tekfen’e. Çünkü şirketimden memnunum. Bugün neyim varsa şirketim sayesinde var. Ben Tekfen’de çalıştığım 28 yıl içinde hiçbir idareciden, “Çalışanın hakkını verme!” diye bir söz duymadım. Her türlü projede çalıştım. “Alınan malzemenin ucuzunu al!” diye bir söz asla duymadım. Global krizlerde dahi hiçbir çalışanın maaşı, ne yurtiçinde ne yurtdışında, ayın 10’undan geç verilmedi. Bunun için ben buradayım.

Yurtdışı şantiyesinin Türkiye’den hiçbir farkı yok. Biz merkeze karşı sorumluyuz. İlk başladığımda bütün faturalar İstanbul’a gidiyordu. Artık bir banka sistemi gibi Oracle Muhasebe Programı var. İstanbul anında her şeyi biliyor, görüyor. Onun için İstanbul’da tutulan muhasebeyle burada tutulan muhasebe arasında hiçbir fark yok. Şantiyede Mali ve İdari İşler dediğinizde bizim yaptığımız, Oracle’a girilen işleri denetlemek, altımızda çalışan arkadaşlara yardımcı olmak, önlerini açmak, karar veremedikleri konularda karar vermek ve üstle ast arasındaki diyalogu kurmak. İdari İşler’in görevi, evinden, yurdundan uzak arkadaşlarımızı kampta en iyi şekilde rahat ettirmek ve bir sonraki güne dinlenmiş vaziyette başlamalarını sağlamak. Yediğine, içtiğine, yattığı yere dikkat etmek.

“Sakla, düşeceğim!”

Buraya ilk olarak 1996’da geldim. İlk geldiğimizde Bakû daha doğaldı, büyük bir şehir değildi. Burada Türk olarak değer gördük; bizi çok misafirperverce karşıladılar. Bir millet, iki devlet, ama bir dil farkı var. Alıştık tabii. Mesela, ben ilk geldiğimde bir araba aldım. Şantiyede kalıyoruz. Tekfen’in Yumurtalık-Kırkkale Boru Hattı’nda aldığı Toyota’lar buraya gelmişti o zaman. Buranın en modern arabalarıydı. Bir gün arka koltukta bizde çalışan bir arkadaş oturuyor. Dedi ki “Sakla, düşeceğim!” Neyi saklıyayım? Dikiz aynasından baktım, her taraf kapalı, nereye

düşecek bu adam? Anladım ki bu adam bir şey yapmak istiyor. Sinyal verdim, sağa çektim. Açtı kapıyı, iyi akşamlar diledi, gitti. Meğer, “Dur, ineceğim,” diyormuş. Bunun üstünden 17 yıl geçti. Artık her şeyi anlıyorum tabii. Ben ilk geldiğimde Bakû’da halk Azerice değil, daha çok Rusça konuşuyordu. Benim Azeri bir ev sahibim vardı, bir kelime bile Azerice bilmiyordu. Şimdi ise televizyonlar sayesinde, Türk dizileri sayesinde herkes benden iyi Türkçe konuşuyor.

■ NİHAN KAYAR (SATIN ALMA MÜHENDİSİ)

“İlk büyük projem”

Nisan 2011’de platform projesiyle Tekfen’e katılan Nihan Kayar, Bakû’da kendini yurtdışında gibi hissetmediğini söylüyor:

İlk sene burada zorlandım açıkçası. Daha önce Rusya’da bir elektrik santrali projesinde çalışmıştım, yani yurtdışı tecrübem vardı. Fakat oradaki proje, şu an bizim burada yaptığımız kadar büyük bir proje değildi. Büyüklüğü açısından benim için bir ilk oldu burası. İlk sene, doğal olarak projenin başı olduğu için talep sayısı çok fazlaydı. Bu gelen taleplerin yüzde 70-80’i de acil talepler oluyordu. Hafta sonları da dahil, çok uzun saatler çalıştığımız oldu.

Bizim buradaki görevimiz, gelen talepler doğrultusunda, bizden istenilen inşaat malzemelerinin, ağırlıklı olarak yurtdışından (İngiltere’den ve İskoçya’dan) alınması. Oradan tedarik edemediğimiz durumlarda malzemelerin lokal satın almasını yapan bir arkadaşımız var.

Burası bana hiç yurtdışı gibi gelmiyor aslında. Bizim bir nevi ikinci vatanımız. Fazla zor olmadı adapte olmak. Ben çok gezen tozan bir insan da değilim. Genelde haftada bir veya iki defa dışarı çıkıyorum. Kampta kalıyorum ve zamanımın büyük bölümü işlerle geçiyor zaten.

■ MURAT GÜZELKAŞ (SEÇ KOORDİNATÖRÜ)

“Kazasızlık rekorumuz: 19 milyon adam/saat”

Tekfen’de 2006 yılında Kazakistan şantiyesinde çalışmaya başlayan Murat Güzelkaş, 6 sene Kazakistan’da yaşamının mükâfatını eşikle orada tanışarak almış. Azerbaycan’ı eşinin de çok sevdiğini anlatan Güzelkaş, oğullarını Bakû’da büyütmek istediklerini anlatıyor:

SEÇ kavramının özünde kimseye bir zarar gelmemesi, çevreye de duyarlı olunması prensibi var. Amacımız, çalışanlarımızın, geçici gelen arkadaşlarımızın zarar görmeden bu projedeki görevlerini tamamlamasını sağlamak. Her şirketin bu konuyla ilgili belli politikaları vardır. Tekfen’in de belirli bir SEÇ politikası var. Bizim görevimiz bunları uygulamak, yapım ekiplerine destek olmak, oluşacak riskleri değerlendirmek ve gerekli eğitimleri sağlamak. Bu benim BP’yle ikinci deneyimim. Daha önce BTC Petrol Hattı’nda çalıştım. BP emniyete gerçekten çok önem veriyor ve büyük bütçeler ayırıyor. İşveren olarak “Önce emniyet!” diyor. Tekfen’de de biz eğitimlerle, seminerlerle çalışanlarımızın bu kültürü özümsemelerini sağlamaya çalışıyoruz.

Burada iş yaralanmaları minimum seviyede. Ne zaman revire gitseniz, iş sırasında değil ama aralarında futbol oynarken yaralanmış arkadaşlar görürsünüz. Spor yaralanmaları, iş yaralanmalarının önüne geçmiş durumda. Bu da bizim başarılarımızı gösteriyor. Bir rekor diyebiliriz zannediyorum, şu anda 19 milyon adam/saat kazasızlıkla büyük bir iş başardık. BP ve AMEC’le yaptığımız toplantılarda bunun bir rekor olduğunu kendileri de dile getirdiler zaten.

Çevre ekibi

Çevre başlığı altında, geldiğimizde petrol kuyularından çıkan radyasyonu ölçerek, zararlarını nasıl minimuma indirebiliriz diye bir çalışma yaptık. Temiz su arıtma sistemimiz var burada. Her ay ölçümleri yapıyor. Deniz kenarında çalışıyoruz ve elimizde birçok kimyasal madde var. Bunların dikkatlice saklanmasını sağlıyoruz ve toprakla ilişkisini kesmek için önlemler alıyoruz. Burada ayrıca 12 kişilik eğitimli bir kadrodan oluşan acil durum müdahale ekibimiz var. Yağ sızıntılarıyla, yangınla ilgili özel sertifikalı bir ekip. Normalde kendi görevleri var. Birisi kaynakçı, birisi şef... Ama aynı zamanda acil bir durumda işlerini bırakıp bizlere yardımcı oluyorlar. Bundan iki hafta kadar önce bir kuyu aniden aktif hale geldi ve içinden petrol fışkırmaya başladı. Bunun denize karışmaması ve kontrol altına alınması için ciddi bir seferberlik oluştu, gerekli bütün müdahaleler yapıldı, önlemler alındı.

“Geri dönmeyi düşünmüyoruz”

Kazakistan’da uzun süre çalıştığım için orada evlendim. Eşim, benden sonra gelmesine rağmen Azerbaycan’a benden önce uyum sağladı. Çünkü dil olarak, kültür olarak daha yakın. Benden daha kolay anlıyor insanları. Şimdi ben, “Kazakistan’a gidelim mi?” dediğimde, biraz düşünüyor. Burayı sevdi gerçekten. O yüzden geri dönmeyi düşünmüyoruz henüz. Bir de oğlumuz oldu. Temmuzda 1 yaşına girecek Allah izin verirse. Buradaki sosyal hayat ve imkânlar nedeniyle kalmanın oğlumuz için de daha iyi olacağını düşünüyoruz.

■ İLYAS ÖZDEMİR (ELEKTRİK ENSTRÜMAN İŞLERİ ŞEFİ)

“Bir deneyim dedim”

1 Nisan 1993 tarihinde Tekfen’de çalışmaya başlayan İlyas Özdemir, bugüne kadar yaklaşık on projede görev almış. Özdemir’in işe girişi de kendi deyimiyle 1 Nisan şakası gibi olmuş:

Bir hafta sonu ablamı ziyaret etmek için Bursa’ya gitmiştim. İşçi Bulma Kurumu’ndan Tekfen’in mühendis aradığını öğrendim. Bir deneyim dedim. Bunun üzerine iş başvurusu yaptım. Zannediyorum İşçi Bulma Kurumu aracılığıyla Tekfenli olan ilk ve tek kişiyimdir. “3-5 ay bir deneyim, sonrasına bakanım,” derken 20 yılım Tekfen’de geçti.

Ekip olarak biz, dizayn ekibinin çizmiş olduğu projeleri teslim alıyor ve montaja başlamadan önce yapılacak işleri kendi içinde ayırıp paket halinde koordinatlarına göre yerlerine koyuyoruz. Daha sonra iş emirlerini hazırlıyoruz, riskler varsa formlarını koyuyoruz ve sahada süpervizörlere teslim ediyoruz. İş arkadaşlara aktardıktan sonra ofis işlerimize dönüyoruz. Montajlar bittikten sonra, proje şartnamelerine uygun mu, doğru yapılmış mı diye kontrollerini yapıyoruz. Ayrıca Kalite Kontrol Departmanı’nı çağırıyoruz, onlar da kendi kontrollerini yapıyorlar. İşin teslimine kadar uzun ve birçok birimin dahil olduğu bir süreç işliyor.

“Burada kendimizi evimizde hissediyoruz”

Azerbaycan’da Türkiye’yle eşit derecede rahat hissediyorsunuz kendinizi. Şimdi eskiye göre daha da rahat. Bir Türk olarak evinizde hissediyorsunuz kendinizi. Ortak bir dil kullanmak, benzer bir kültürden olmak sıkıntıları aşmanıza yardımcı oluyor. Ben bir dönem Gürcistan’da da çalıştım. Burada kalifiye eleman bulmak daha kolay. Birçok avantajı var yani. Ben burada kampta değil, evde kalıyorum. Büyük oğlum da yanımda. Eşim öğretmen olduğu için Türkiye’de, ama yazları küçük oğlumla buraya geliyor.

■ SELAHATTİN YAVLAK (KAMP MÜDÜRÜ)

“Orta noktada buluşup en iyi hizmeti vermeye çalışıyoruz”

12 yıl önce Arabistan’daki bir proje ile Tekfen’de çalışmaya başlayan Selahattin Yavlak, çöl sıcakları ve kum fırtınaları arasında 12 ay kaldıktan sonra Azerbaycan’a gelmiş ve burada eşiyile tanışarak evlenmiş. Söyleşimizden bir gün önce eşiyile 7’nci evlilik yıldönümünü kutlayan Selahattin Bey, Tekfen’deki 10’uncu kıdem yılı nedeniyle ödül olarak kendisine verilen saati, oğullarından birine hediye edeceği güne kadar kolundan çıkarmak istemediğini söylüyor:

Kamp müdürü, Türkiye’den gelen işçi ve mühendis arkadaşların sabah kahvaltısından başlayıp yatana kadar geçen süreci yönetir. Yemek konusu çok önemli. Çalışan arkadaşlarımızın damak zevkine hitap ettiğinizden emin olacaksınız. Burada tek mutfak var. Fakat, Azeri ve Türk arkadaşlarımızın yanı sıra kampta az sayıda olsa bile farklı kültürlerden gelen arkadaşlarımız da var. Bu nedenle ortada bir noktada buluşup herkese en iyi hizmeti vermeye çalışıyoruz. Ailelerinden koparak, yurtlarından koparak buraya gelmiş arkadaşlarımızı elimizden geldiği kadar mutlu etmeye çalışıyoruz.

Üç işçi yatakhane, bir formen yatakhane, bir de mühendis yatakhane var. Bir gazinomuz var. Gazinomuzda işçiler, formenler ve mühendislerimiz için ayrı bölümler var. Her bir bölümde oyun masalarımız, televizyonlarımız var. Ayrıca bir de oyun salonumuz var. Açık alanda voleybol, basketbol sahalarmız ve futbol için de bir halı sahamız var.

Elimizden gelen en iyi hizmeti vermeye çalışsak da, insanların mutlaka problemleri oluyor. 300 kişiye yakın çalışanımızın kampta kaldığı dönemler oldu. Çok farklı şikâyetler gelebiliyor. Kimseyi kırmadan, imkânlarımız dahilinde talepleri yerine getirmeye çalışıyoruz.

Selahattin Yavlak (solda), Mahmut Oklap (sağda)

■ ALİ KÜÇÜKAVŞAR (MALİYET VE KONTROL MÜHENDİSİ)

“Ofis ortamı çok sakın”

Artıları, eksileriyle Azerbaycan'ı oldukça benimsemiş olan Ali Küçükavşar, kendini artık Bakûlu gibi hissettiğini söylüyor. Daha önce Gürcistan ve Katar şantiyelerinde de görev almış olan Küçükavşar'ın ilk kez bu projede saha yerine ofiste çalışmaya alışması hiç de kolay olmamış:

Biz daha çok yapılan satın almalar, bunların karşılaştırılmaları, evrakların takibi, işverene yapılan aylık hakedişlerin hazırlanması, sunulması ve onayının alınmasıyla ilgileniyoruz. Genel olarak Teknik Ofis'te çalışan arkadaşlarımız işlerini ofisten yürütür. Ben bu projeye kadar hep sahada çalıştım. Sahanın karmaşası, heyecanı bambaşka. O koşuşturmacaya insan bir süre sonra kendini kaptırveriyor. Ben bu projeye ilk geldi-

ğimde ofis ortamına geçmenin çok zorluğunu çektim. Çünkü ofis ortamı çok sakın. Bilgisayarınızla baş başasınız. İş yapmak için ihtiyaç duyduğunuz insan sayısı 10 kişiyi geçmiyor burada. Oysa sahada çalışırken, yeri geldiğinde size bağlı 50-100 kişi, hatta 300-400 kişi olabiliyor. Birçok insanla muhatap oluyor ve devamlı koşuşturuyor, bir şeylerin kararını verme çabasında oluyorsunuz. Sahadan buraya geldiğinizde tabii biraz zor oluyor adapte olmak. Çünkü sahadayken işin bu kısmını pek görmüyorsunuz. Ben ilk kez bu görevde çalışmaya başladıktan sonra işin bir de maliyet kısmının olduğunu fark ettim. Sahada çalışırken, “Bu niye böyle!” dediğimiz şeylerin, aslında hakikaten öyle olması gerektiğini gördüm. Gecikmeler yaşandığında, aslında bu işlerin de yapılması gereken basamaklarının olduğunu öğrenmiş oldum. Ama şantiye her şekilde bambaşka. Çünkü orada birçok insan tanıyorsunuz ve çok güzel dostluklar kuruyorsunuz.

■ ANAR QUBADOV (SATIN ALMA ASİSTANI)

“Dinimiz birdir, dilimiz birdir. Men bir fark görmürem.”

Üç yıldır Tekfenli olan Anar Qubadov, Azeri çalışanlarımızdan. Şirketimizi yine bir Tekfenli olan Zafer Agayev sayesinde tanımış:

Biz Zafer'le uşaqlıqtan (çocukluktan) mekteb yoldaşınız. Dostumun meslekiylen ben buraya geldim. Hiç de diyebilerem ki yanılmamışam. Yaxşı gelmişem. Tekfen, burada çok doğru, düzgün bir şirket olarak tanınıyor. Burada lokal bir yerden bir mal alanda, bütün dükanlarda, pazarda ben Tekfen'in adını verende, orada çalışanlar Tekfen'e dürüst bakarlar.

Men daha önce firmada çalışmamışım. Memleketimde iki sene işlemişem mühendis gibi. Orada devlet kurumunda, Rusların vaktinde çalışmışım sadece. Tekfen'de bu ilk projem. Ama zorlandım diyemem. 15 senedir Bakû'da yaşıyıram. Ona göre benim için problem olmur. Tekfen'de çalışmam, benim çevrem daha da böyüdü.

Türklerle dinimiz birdir, dilimiz birdir. Burada men farklı bir şey görmürem. Burada yaxşı insanlarla tanış oldum.

■ CENK ALTAN (MEKANİK DEPARTMAN ŞEFİ)

“Platform, dev bir mekanik aksam”

İlk kez 2003 yılında Tekfen’de çalışmaya başlayan Cenk Altan, Azerbaycan dışında Gürcistan’da da yurtdışı şantiyelerini tecrübe etmiş. Altan, Tekfen’deki dördüncü durağı olan platform projesinde Mekanik Departman Şefi olarak görev yapıyor:

Platformda gördüğümüz pompalar, kompresörler ve tanklar gibi tüm mekanik ekipmanın montajından ve çalışır hale gelmesinden sorumluyum. Aslında platformun kendisi dev bir mekanik aksam. Montajını yaptığımız bütün ekipmanlar üst düzey markalar ve gerçekten çok pahalı. Herhangi bir hatamızda garanti kapsamı dışına çıkıp maddi bir yük haline gelebilir. Ayrıca bunları çalışır hale getirirken sağlık, emniyet, çevre bazında da bazı riskler var tabii. Çok dikkat isteyen bir proje bu yüzden. Şu anda ekipte sayımız epey azaldı. 23 montaj işçisi, 4 formen, 4 de mühendis kaldık.

Eğer yurtdışında bir şantiyede çalışacaksanız, çalışılabilecek en güzel ülke bence Azerbaycan. İnsanları doku olarak bize çok benziyor. Benim gerçekten sevdiğim ve rahat ettiğim bir yer. Ailem de burada yanımda. İnsanın gönül rahatlığıyla ailesini getirebileceği bir yer. Azerbaycan’ın sevdiğim yanlarından biri de sosyal yaşamı. Akşamları eşimle çıkıp deniz kıyısında yürüyüş yapıyoruz, oturup bir yerde çayımızı içiyoruz, yemek yapıyoruz. Dün arkadaşlarımızla beraber dışarı çıktık. Şantiyenin bir avantajı da şehre yakın olması. Şantiyeler genelde ya dağın başı ya da çöl ortasındadır. O bakımdan da çok şanslıyız.

■ ZEKİ ÖZLÜKAYA (MALZEME KONTROLÖRÜ)

“Yaptığımız işle gurur duyuyoruz”

1993’te TAG Otoyolu projesiyle Tekfen ailesine katılan Zeki Özlükaya, proje yönetimi tarafından başarılarından dolayı verilen gümüş yıldızı baretinde gururla taşıyor:

*Ben, gelen malzemeyi sisteme işleyip raporlarını tutmak ve sahaya dağılımını sağlamakla görevliyim. Tekfen’de 10. yılımı doldurdum. CWP projesinde, birinci platformumuzda, BP’nin yaptığı denetlemelerde gerek dokümantasyon, gerek malzeme yerleştirilmesi, gerekse çalışmaların tümü açısından çok başarılı bulunduk. Bu, Azerbaycan’da BP ile yaptığımız üçüncü proje. Bu yaptığımız iş esnasında da hiçbir personelimiz en ufak bir zarar görmedi. Buna istinaden bizi bir sertifikayla ödüllendirdiler. Bu projede de hem güvenlik, hem de ambarın düzenli çalışmasından dolayı kendi bünyemizde yönetim bizi, baretimde de görevi-
leceğiniz gümüş yıldızla ödüllendirdi. Bizim için çok gurur verici. Ben bugüne kadar birçok projede görev aldım, ama gerçekten en çok gurur duyduğum anılarından birisi budur.*

Teknik ambar projenin kalbidir

Ben teknik ambarı her zaman insanın kalbine benzetiyorum. Biz malzemeyi alıp gerçekten doğru bir şekilde, zamanında projedeki yerine, yani organlara iletmezsek büyük aksamalara neden olur. Biz, gelen malzemeyi en kısa sürede kontrol edip, raporlamalarını yapıp birimlere en doğru şekilde teslim etmeliyiz ki oradaki personelin zaman kaybı olmasın.

Her bekleyen işçi, maddi olarak bir maliyettir. Bir işin yarım gün geç kalması ve bu nedenle bir ekibin boş yatması şirketimiz için büyük bir maddi kayıp demektir. Buradaki bütün prosedürler, planlamalar son derece uzman bir kadro tarafından oluşturuldu ve hakikaten de çok güzel oturdu. Bir önceki projede başka arkadaşlarımızın kurduğu bir sistemi biz devam ettirdik. Yaptığımız işle gurur duyuyoruz. Elimizden geldiğince, bundan sonraki projelerde de Tekfen ismini gururla taşımayı istiyoruz.

■ CENK GÜLER (MATERYAL ENSPEKTÖRÜ)

“Gelen malzeme - Giden malzeme = Stok”

10 yıl önce Tekfen’de işe başlarken, “Ben ne iş yapacağım?” sorusuna “Ambar,” cevabı alan Cenk Güler, ilk günlerde çekineyerek başladığı görevine materyal enspektörü olarak devam ediyor:

Şantiyemize gelen muhtelif malzemenin kontrolünü yapıyoruz. Buradaki çalışma sistemimize göre, malzeme elimize ulaşmadan önce bize bilgisi geliyor. Belli tarihleri oluyor, ilgili arkadaşlarımız onları takip ediyor. Bu bilgiler bana geldikten sonra ben bir ön çalışma hazırlıyorum. Her gelen malzemeye bir ambar numarası veriyoruz. Numarayı önceden veriyoruz ki malzeme kontrol etme aşamasında bir karışıklık olmasın. Daha sonraki aşamada bu ambar numarasına göre lokal personelimiz malzeme kolaylıkla ayırıp sahaya gönderebiliyor. Bunun için buraya geldiğimde ilk olarak Oracle eğitimi aldım. Burada olabilecek en büyük sıkıntı, gelen malzemenin eksik olmasıdır. Özellikle çok önemli bir malzemeye eksik gelmesi büyük sıkıntı yaratıyor. Hazırladığımız raporları biz direkt BP’ye veriyoruz. BP’deki sorumlu arkadaşlar da bunu araştırıyorlar ve eksik gelen malzeme sonradan temin ediliyor. Tabii önemli bir malzeme ise işi geciktiriyor.

Ben pazarlama eğitimi aldım aslında. Tekfen’e ilk girdiğimde ne iş yapacağımı sorunca, “Ambar!” dediler. Biraz ürkerek işe

başladım. Şefimle konuştum, deneyiminin başka alanda olduğunu söyledim. O ise sistem olarak ambarcılığı bildiğim sürece bu işi yürütebileceğimi söyleyip önümü açtı. İlk başta tabii malzemeye, sisteme, her şeye yabancıydım. Bunları öğrenmek biraz zaman aldı. Ufkumuzu genişleterek sistemi öğrendik. Her projede ambar sistemi aynı olmuyor. Ama ambarcılığın mantığı tektir; “gelen malzeme - giden malzeme = stok”. Bunun kaydını düzgün tuttuğunuz sürece bir sıkıntı olmaz.

Kar altında görev

Ben 10 yıldır Tekfen’de çalışıyorum. 2007 yılında Bakû’da aşırı kar yağışı oldu. Servis araçları, kar yüzünden şantiyeye ulaşamadı. Benim kaldığım ev şantiyeye yakındı. Komşum da yine burada çalışan bir Türk arkadaşı. Servis noktasına geldik, aracın yolda kaldığını öğrendik. İşe de gelmemiz lazım. Arkadaş vardiyasını değiştirecek, benim de ambarımı kontrol etmem lazım. Taksitle gidelim dedik, ileride taksiler var. Biraz yürüdük, taksiye ulaşamadık. Biraz daha yürüdük, taksiye ulaşamadık. Derken yürüye yürüye şantiyeye geldik. Aşağı yukarı 5-6 kilometrelik bir mesafe. Neyse geldik buraya, ikimiz de işlerimizi halettik. Bu sefer hiç düşünmediğimiz bir konu çıktı ortaya: Eve nasıl döneceğiz? Neyse ki saat 3-4 gibi şantiyemize gelen bir araç sayesinde evlerimize kavuştuk o gün.

■ METE ARSLANOĞLU (ELEKTRİK MÜHENDİSİ)

“Ekip çok iyi yetişti”

2003 yılından beri Bakû'da çalışan Mete Arslanoğlu, bu proje öncesinde 6 yıl kadar Sangaçal'da çalışmış. Bir sene Abu Dabi tecrübesi yaşadıktan sonra Nisan 2011'de tekrar Azerbaycan'a dönen Arslanoğlu, 2006 senesinde Bakûlu eşiyle evlenmiş:

Sondaj, çok dar ve sadece yukarıya doğru ilerleyen bir bölüm. Dolayısıyla iş yapmak, özellikle de elektrik açısından çok zor. Çok dar alanlarda kablo çekimi, montaj işleri var. Her ne kadar büyük bir platform yapıyor olsak da sondaj bu işin kalbi. Çünkü burada gördüğümüz bütün ekipmanların hepsi ister istemez sondaja hizmet için burada. Gazı, petrolü çıkartacak kısım orası. Bu nedenle hem bizim ilk defa böyle bir iş yapıyor olmamızdan, hem de şartların zorluğundan başta bazı sıkıntılar çektik. Ama iki senenin sonunda bütün sıkıntılar atıldı ve sondaj kısmının mekanik tamamlama sertifikasını da aldık. Yani ana firmaya teslim edildi iş.

Abu Dabi'de çalışmak biraz daha zordu, çünkü orada yabancı işçilerle çalışıyorsunuz. Burada ise insanlarla iletişim kurmak daha kolay. Geçmiş projelerde çalışmış insanların zaman içinde yetişmesinden dolayı da şu an ekip çok iyi bir seviyeye gelmiş durumda. Kalifiye eleman bulmak artık çok daha kolay. İlk zamanlar böyle değildi tabii. İnsanlar işi yeni yeni öğreniyordu.

“Bana bir salam verir misin?”

Burada insanlarla iletişim kurmakta hiçbir sıkıntımız yok. Ama bizdekinden çok farklı kullanılan kelimeler var. Bunlara alışmak biraz zaman alıyor. Mesela, Sangaçal'da çalışırken, şeflerimizden biri bir süpermarkete giriyor. Bizim bildiğimiz salam alacak. Yanında da şoförü var. Markette çalışan görevliden salam istiyor. Adam da “Salam” diyor. Allah Allah! “Bana bir salam verir misin?” diye tekrar ediyor. Satıcı gene, “Salam” diyor. Sonradan anlıyor ki bizdeki “selam”, burada “salam.” Sen adama “Salam ver,” dedikçe selamlıyor seni.

■ ZAFER AGAYEV (MUHASEBE MEMURU)

“Menim iş heyatım burada geçdi”

Azeri çalışanlarımızdan Zafer Agayev, Tekfen'de 1997 yılında Gence Boru Hattı projesiyle çalışmaya başlamış. Kendi memleketinde çalışmaktan memnun olsa da, yine aynı sebepten şantiyeciliği de tam olarak hissedemediğini söylüyor:

Biz burada yaşıyoruz. Birinci ve ikinci platformlarda da görev yaptım. 2010'da bu platform başlayanda yeniden muhasebeci olarak devam ediyor.

Men Gence'de üniversiteyi bitirdim. O zamanlar Tekfen de Azerbaycan'a yeni gelmişti. Aslında bele büyük şirketler o zaman yeni gelirdi. Bizim iktisadi durumumuz da yeni yeni yükselmeye başlıyordu. Bele firmalar daha iyi para verirdi. İlk başlama sebebim bu idi. O proje bitdikden sonra bir ara oldu. Sonra 2002 senesinde yeniden bura müraciyet etdim ve işimden de memnun olduğum için bir daha başka bir yere getmek istemedim. Men yalnız iki, üç sene başka bir firmada çalıştım. Amma yine de mükayise etmekte çetinlik çekirem, çünkü benim iş heyatım burada geçdi. Amma burasını daha hareketli tapıram. İnsanlarla münasibetler daha samimi, daha yakın. Bir aile kimi olursunuz.

■ İLKER ERKAL (TEKNİK OFİS MÜHENDİSİ)

“Bu projeden çok keyif aldım”

Çiçeği burnunda bir Tekfenli olan İlker Erkal, ilk görevi olan platform projesinde Teknik Ofis mühendisi olarak çalışıyor:

Genel olarak idari hakedişler, taşeron hakedişleri ve merkezin talep ettiği teknik ve finansal raporlamalarla ilgileniyoruz. Esasında amaç teknik konuların raporlanması. Burada zamana karşı bir yarış vardı ve bununla ilgili bazı sıkıntılarımız oldu. Onları da şu aşamada büyük ölçüde aştık gibi görünüyor. Ay sonuna kadar projeyi tamamlamayı planlıyoruz. Bu benim Tekfen’le ilk projem. Başından beri de bu projenin içindeyim. Haziran 2010’da geldim buraya, inşallah sonunu da göreceğim. Böylece başından sonuna bir projeyi yaşamış olacağım. İlk endüstriyel tesis tecrübem aynı zamanda. Gerçekten çok keyif aldım; çok şey öğrendim. Şanslıydım ki iyi bir proje müdürümüz vardı. Benim için çok iyi bir deneyim oldu.

Ben burada kampta kalıyorum. Kamp hayatı keyifli. Çok düzenli bir kampımız var, odalarımız çok güzel. Diğer şantiyelerden farklı olarak en büyük avantajımız şehre yakın olmamız. İstedığımız zaman şehre gidebiliyoruz. Bakû da Türkiye’yi aratmıyor. Evimizde gibiyim diyebilirim.

■ TURGAY KAYA (ÇELİK MONTAJ FORMENİ)

“Dil konusunda ortak bir noktada buluştuk”

Kendisi de bir Ceyhanlı olan Turgay Kaya, Tekfen’de çalışma hayatına 13 yıl önce Ceyhan Atölye’de başlamış. Tekfen’in Azerbaycan’da yaptığı üç platform projesinde de görev alan Kaya, çelik montaj formeni olarak çalışıyor:

Çelik montaj formeni olarak benim bu projede görevim, çalıştırdığım elemanların ekipmanlarını sağlamak. Projenin en başından beri buradayım. İlk başlarda atölyelerde bazı parçaları kendimiz yaptık. Yaptıktan sonra ekip olarak tekrar sahaya çıktık ve montaja devam ettik. Bir yandan buradaki üretim devam etti tabii. Daha önce Ceyhan Atölye’den geliyordu malzememiz. Burada ya-

pılmasının bir avantajı, sahayla atölyenin birbirine yakın olması. O nedenle gerekli malzemeyi temin etmek çok daha hızlı. Şu anda ekibimizde 11 kişi var. Bunların 4’ü Türk, 7’si Azeri arkadaşlarımız.

Ben Azerbaycan’da eşimle beraber yaşıyorum. Kiralık bir evde kalıyoruz. Önceden kızım da bizimleydi, ama evlendikten sonra Türkiye’ye döndü. Eşimin de burada hem Azeri, hem de Türk arkadaşları var. Çevreye çok güzel alıştı. İlk geldiğimizde halkın konuşması bize biraz garip geliyordu. Anlayamadığımız da oluyordu. Zamanla onlar bize bazı kelimeler öğretti, biz onlara bazı kelimeler öğrettik. Ortak bir noktada buluştuk. Herhangi bir sorunumuz yok. Kendi ülkemiz gibi hissediyoruz, bir fark görmüyoruz. Bütün arkadaşlarımızın da aynı şeyi söyleyeceğine eminim. Hafta sonları da eğer ki şantiyede işim yoksa, eşimi alıyorum, beraber Bakû’ya gezmeye gidiyoruz.

SEYFETTİN BAŞ (KAYNAKÇI FORMENİ)

“En önemlisi internet!”

1994 yılında TÜPRAŞ şantiyesiyle Tekfen’de çalışmaya başlayan Seyfettin Baş, 2003 yılında ilk platform projesiyle Azerbaycan’a gelenlerden biri. Bir dönem Fas-Samir şantiyesinde de bulunan Baş, 2011’den beri Azerbaycan’da kaynakçı formeni olarak çalışıyor:

Eğitimi görmüş olan kaynakçıların taleplerini biz yapıyoruz. Türkiye’den istediğimiz kaynakçıları getiriyoruz. Buradaki test okulundan çıkan kaynakçıların da el becerilerine göre nerede görev yapabileceklerini belirliyoruz ve sonra da bunun takibini yapıyoruz. Bu projede bana bağlı 50’nin üstünde kaynakçı oldu, ama artık projenin sonuna geldiğimiz için 15 kişi kaldı. Bu 15 kişinin 7’si Türk, 8’i Azeri. Azerilerle çalışmak çok rahat. Hiçbir sorun yaşamadım. Birinci projede 2-3 aylık bir dönem, eğitimler ve yönlendirme konusunda bazı sıkıntılarımız oldu, çünkü yeni öğreniyorlardı. Ama öğrendikten, alıştıktan sonra gayet güzel çalıştılar.

Ailem Türkiye’de. Çocuğun okulu olduğu için ailemi buraya getirme şansım yok. O nedenle de kampta kalıyorum. İhtiyaçlarımız olduğunda çarşıya kolayca gidebiliyoruz. Onun dışında bazı hafta sonları Bakû’ya gidiyoruz. Ama en önemlisi internet! Akşamları bir saat kadar ailemizle görüşüyoruz, çocuk çocuk hasret gideriyoruz.

YILMAZ KOŞAL (ELEKTRİK SÜPERVİZÖRÜ)

“Kaliteden kesinlikle ödün vermedik”

2003’te ilk platform projesi için Azerbaycan’a gelen Yılmaz Koşal, daha önce 1,5 yıl kadar Bursa’da Kablo TV projesinde görev almış. Eşiyle de Azerbaycan’da tanışan Koşal, Bakû’da hiçbir yabancılık çekmiyor:

Elektrik süpervizörünün altında 4 ya da 5 formeniniz olur. Onların da altında en az 11-12 işçi olur. Elektrik süpervizörü olarak bizim görevimiz formenlere saha işi vermek, formenlerin de görevi işçilerin işlerini kontrol etmek. Bizim işimiz biraz daha ofis ve evrak ağırlıklı diyebilirim. İlk platform projesi çok rahattı. İkinci proje ondan biraz daha zorluydu. Bu proje ise en zoruydu. Projenin sonuna gelmemize rağmen hâlâ yeni işler çıkıyor tamamlanması gereken. Bu da işin süresini biraz uzattı ister istemez. Ama kaliteden kesinlikle ödün vermedik.

Bakû harika bir yer, ama bir o kadar da pahalı diyebilirim. Azerbaycan’ın benim için ekstra bir özelliği de eşimle burada tanışmış olmam. Eşim de Azerbaycanlı. 2006 yılında burada evlendik. Bir kızımız var şimdi. Yaşam şartları çok çok iyi. Çok modern bir şehir Bakû ve Azerbaycan da çok hızlı gelişen bir ülke.

“Düşün, gözleyin, sonra sizi aparacağız!”

2003 yılında daha Azerbaycan’a ayak bastığımız ilk gece başımızdan bir şey geçti. Kalacağımız otelin önüne geldiğimizde Azeri bir arkadaş bize, “Düşün, gözleyin, sonra sizi aparacağız,” dedi. Arkadaş ne diyor bu? Öyle bakakaldık. Benimle beraber İsmail diye bir arkadaş vardı. O da bana sordu, “Ne dedi şimdi bu?” diye. Ben de dalga geçmek için dedim ki “Birazdan gözleme yapıp getirecekmış.” O da inandı önce. Düşünün, o kadar şaşkınsınız. Tabii aslında, “İnin, bekleyin, biz sizi götürüreceğiz,” demişler. Sonra sonra öğrendik biz de bu dili.

ERHAN TUNCA (ÇELİK İMALAT VE MONTAJ SÜPERVİZÖRÜ)

“Çok iyi bir iş başardığımızı inanıyorum”

İş hayatına Tekfen’de başlayan Erhan Tunca, şirkette neredeyse 5’inci yılını tamamlıyor. Bulgaristan’da iki sene çalıştıktan sonra Bakû’ya gelen Tunca, Çelik İmalat ve Montaj Süpervizörü olarak görev yapıyor:

Çelik montaj süpervizörü olarak görevimiz, bize verilen takvime göre formenleri ve çalışma gruplarını yönlendirmek ve ihtiyaçlarını karşılamaya çalışmak. Tabii bir ortaklık projesi olduğu için, diğer firmaların yaptığı işlerle paralel gitmek zorundayız ve bunun da koordinasyonunu biz sağlıyoruz. Bu, Tekfen’in buradaki üçüncü platformu. Benim ağabeylerimden öğrendiğime göre daha önceki platformların parçaları Ceyhan’da üretilip buraya getirilmiş. Şimdi ise hem imalat, hem montaj burada yapılıyor. Bana sorarsanız imalatın burada olması, önceliği kendiniz

belirleyip uygulamak açısından daha verimli.

Daha önce Bulgaristan’da çalıştığım proje bir termik santral projesiydi. İki proje de birbirinden zor diyebilirim. Ama ben ikisinden de çok keyif aldım. İlk işim olduğu için kendimi geliştirmek açısından bana çok faydalı oldu. Bakû’daki çok farklı, çok spesifik bir proje. Kenan [Polat] Bey’in sayesinde bir aile ortamı oluştu burada. Genç mühendislerle tecrübeli formenlerin birleşmesinden dolayı çok güzel bir aile ortamında, çok da iyi bir iş başardığımızı inanıyorum.

Çelik grubu olarak bizim bir takımımız var. Futbol oynuyoruz burada. Kışın daha az tabii, ama yazın her perşembe maç yapıyoruz. Bir turnuvarımız oldu geçen sene ve bizim takım şampiyon oldu.

Bakû pahalı bir şehir. Bir genç olarak aslında Bulgaristan’daki hayatı tercih ederdim. Bulgaristan’ın bir Avrupa ülkesi olmasının verdiği bazı avantajlar var. İnsanların görüşleri, bakış açıları açısından iki ülke gerçekten birbirinden çok farklı.

■ YÜKSEL DOĞAN (ÇELİK İMALAT VE MONTAJ SÜPERVİZÖRÜ)

“Tek sıkıntımız gurbet”

15 yıllık Tekfenli olan Yüksel Doğan, ilk olarak 1998 yılında Özbekistan’da bir rafineri projesinde çelik montaj formeni olarak çalışmaya başlamış. 2003 yılından beri Azerbaycan’da olan Doğan, buraya ilk platform projesinde görev almak üzere gelmiş:

İki yıl Özbekistan’da çalıştım önce. Oradan Ceyhan Çelik Atölye’ye geçtim. İstanbul Olimpiyat Stadı’nın kiriş imalatında çalıştım o dönem ve kirişin İstanbul’daki montajında görev aldım. Daha sonra 3 yıla yakın Elbistan Termik Santrali’nin ön montajında çalıştım. Sonra da 2003’te ilk platform projesinde çalışmak üzere Azerbaycan’a geldim.

Çelik imalat ve montaj süpervizörünün Türkçesi “genel formen”. Çelik montajda çalışan diğer formenlerin ve kaynakçı arkadaşların başıdır genel formen. Azerbaycan’da formen olarak çalışmaya başladım ve bir yıl sonra genel formen oldum. İlk platform projesi iki yıl sürdü. Bir aylık boşluktan sonra ikinci platform başladı. Orada süpervizör olarak devam ettim. Diğer iki platforma göre bu daha zor. Sondaj işi, yani delme ünitesi, projeyi gerçekten zorlaştırıyor. Diğer platformlardan biri soğutma, diğeri de pompa platformuydu. Bunda ise hem sondaj, hem yaşam alanı, hem helikopter pisti var. Zorluk derecesi daha yüksek haliyle. Ama bizim de tecrübemiz var ve bu sayede zorlanmadan götürüyoruz.

Özbekistan’la kıyaslayınca, dil sayesinde burada bir sıkıntı çekmiyoruz. Mutfağı da bizim mutfağımıza daha yakın. Yaklaşık 8 yıldır burada çalışıyorum. Türkiye’den pek farklı görmüyorum Azerbaycan’ı. Tek sıkıntımız gurbet bizim.

■ AYDIN GÜNEŞ (ELEKTRİK SÜPERVİZÖRÜ)

“Kovuldun!”

1991 yılından beri Tekfen’de çalışan Aydın Güneş, görevine ilk yıllarda Tekfen Mühendislik’te başlamış. Güneş’in ilk yurtdışı deneyimi Azerbaycan olmuş:

Bugüne kadar en keyifli çalıştığım iş, Kablolü TV işi oldu. Çünkü devamlı dışardasınız ve insanlarla iletişim içindesiniz. Kapalı bir sahada değilsiniz. Her gün farklı kişilerle tanışıyorsunuz. Kablolü TV projesi, 1991 yılında başladı. İstanbul Anadolu Yakası, İzmir ve Bursa’yı kapsayacak şekilde üç bölgede başladı çalışmalar. Proje aşaması bittikten sonra inşaat kısmını ve iç tesisatlarını da yaptık. O ara Tekfen, Denizli’de yap-işlet-devret modeliyle Kablolü TV işini aldı. Ben Denizli’de kalmadım, ama Kablolü TV projesi çok zevkliydi ve ortamı da çok güzeldi.

Bu, benim ilk yurtdışı şantiyem. Azerilerle dil, adet ve geleneklerimiz benzediği için ben şanslı görüyorum kendimi. Diğer yurtdışı şantiyelerine göre avantajlı olduğumuzu düşünüyorum. Günlük hayatımızda da rahat anlaşıyoruz. Yemeklerimiz bile aynı. Şantiye hayatının en güzel yönü, arkadaşlarınıza yaptığınız şakalardır. Son olarak bir arkadaşımıza, personelci ağabeyimizin yardımıyla, çıkış verildiğini söyledik. Tabii oradan oraya koştı hemen. Doğrusunu öğrenince yaşadığı rahatlama, sevinç aslında şakanın özü. Yaklaşık 20 yıldır beraber çalıştığımız bir arkadaşımız olduğu için fazla bir tepki vermedi. Biraz ağır oldu, ama genelde şantiye şakaları böyle oluyor.

■ NURETTİN KARATAŞ (BORU KAYNAK FORMENİ)

“Eğitimli bir ekiple riskler en aza indiriliyor”

2003 yılında Azerbaycan’da gerçekleştirilen ilk platform projesiyle Tekfen ailesine katılan Nurettin Karataş, 32 yıllık çalışma hayatında en çok Tekfen’in Azerbaycan’da yaptığı üç platform projesinde çalışmaktan zevk aldığını söylüyor:

Biz sabahları boru kaynakçıları arasında iş paylaşımı yaparız. Ondan sonra da gidip kaynakçı arkadaşlarımızı yerlerinde bir bir denetleriz ve yapılan işi kontrol ederiz. Tabii ki risksiz iş yok. Örneğin, bizim argon kaynağımız gazla çalışan bir sistem. Onun için az da olsa bir tehlikesi var. Bunun için her türlü önlemimizi

alıyoruz. Dikkatli bir çalışma ve eğitimli bir ekiple riskler en aza indiriliyor.

Ben 32 yıldır çalışıyorum. En çok bu üç platform projesinden zevk aldım. Samimiyetle söylüyorum bunu. Çünkü proje müdürlerimiz, şantiye şeflerimiz çok özel insanlar. Onların şantiyesinde çalışmaktan büyük keyif aldım ben.

Azerbaycan’da ailemle yaşıyorum. Çocuklarım da bir dönem burada okula gittiler, ama sonradan Türkiye’ye dönmeye karar verdiler. Biz de anlayışla karşıladık kararlarını, ama eşim benimle beraber burada kaldı. Zaten eşim Azerbaycan’da yaşamaya benden daha kolay alıştı. Burada tek bir sıkıntımız var; hayat biraz pahalı. Kirada oturuyoruz tabii. Belirli bir yük getiriyor o da. Ama onun dışında hiçbir sıkıntımız yok, halimizden memnunuz.

■ BÜLENT GÜNEY (PROJE MÜDÜRÜ)

“SOCAR’ın Tekfen’i seçme nedenleri güven ve geçmişteki başarılarımızdır”

Azerbaycan Devlet Petrol Şirketi SOCAR’ın Genel Merkez Binası projesiyle Tekfen ailesine katılan Bülent Güney, sorumlu olduğu projenin detaylarını bizlerle paylaşıyor:

SOCAR Tower, Tekfen için çok önemli ve oldukça prestijli bir proje. 1996’dan beri taahhüt amacıyla yaptığı ilk bina işi aslında. Aynı zamanda da SOCAR’a yapılan ilk taahhüt işi. Binanın önemine gelince, kısaca SOCAR, Azerbaycan’ın belkemiği olan büyük bir kamu kurumu. İnşa edilen kule onun yeni yönetim binası olacak. Binanın tasarımının temelinde, kadim toplumlar zamanından kalma birtakım felsefeler var. Rüzgâr ve ateş ön planda düşünülmüş. Dışarıdan bakıldığı zaman, yapı büyük bir alev şeklinde görünüyor. Tek tanrı dinlerden önce insanların taptığı öğelerden birisi ateş. Kadim toplumlarda çok önemli bir figür. Enerji bakımından düşünecek olursak, petrolle ateşin ilişkisi de malum. Bir başka açıdan da yapıyı, biraz hayal gücünüzü devreye sokarsanız, eskinin petrol kuyulanna benzetmek mümkün.

Aşağı yukarı 50 dönümlük bir alan üzerinde, toplam inşaat alanı 100 bin metrekare olan bir yapıdan bahsediyoruz. Ana hatları itibarıyla yapı üç kısımda incelenebilir. Birincisi ofis katları olan kule bölümü. Toprak üstü 38 kat ve 2 kat da bodrum olmak üzere toplam 40 kattan oluşuyor. Bunun yanında bir de Podium dediğimiz, çok amaçlı bir bölüm var. Birbirinden farklı kapasitede konferans salonları, kafeteryalar, restoranlar, lobi alanları, buraya hizmet edecek gelişmiş bir mutfak ve destek birimlerini içeriyor. Ayrıca kule ve Podium’un üzerine oturduğu iki katlı bir

bodrum yapısı mevcut. Burası da yaklaşık 56 bin metrekare inşaat alanına sahip. Burada bütün binaya servis verecek birimler bulunuyor. Elektrik, mekanik servis birimleri, trafolar, su tankları, pis su toplama bölümleri, bakım-onarım üniteleri gibi her türlü altyapı tesisleri bu iki katta toplanıyor. Bina, proje aşamasında, yaklaşık 2.100-2.200 kişiye hizmet verecek şekilde tasarlanmış.

Bu proje için 6 bin tonluk çelik imalatımız var. Bunları Ceyhan’daki fabrikamızda imal edip montajını burada yapıyoruz. En son 234 TIR’lık bir sevkiyat gerçekleştirmiş durumdayız. Çelik montajının yüzde 82’ini tamamladık. Projenin kontrat süresi geçtiğimiz Mart başında doldu. Ama projenin tasarımıyla ilgili öngörülemeden ve yeraltı suyundan kaynaklanan bazı aksaklıklar nedeniyle proje 15 ay uzatıldı. Yeni tarihimiz 31 Mayıs 2014. Tam olarak açılış için ise hedefimiz Eylül 2014.

“Küçük, ama sanatla yaşayan bir kent”

Azerbaycan, sosyal hayat olarak Türk insanının yaşaması kolay bir coğrafya. Türklerle ilişkileri oldukça iyi. Toplumun büyük bir kesimi bizi kardeş olarak görüyor gerçek anlamda. Daha önce bürokrasiden kaynaklanan bazı sorunlar da süratle iyiye gidiyor. Örneğin, ilk defa buraya gelen biri havaalanında, pasaport kontrolünde ciddi zorluklar yaşayabiliyordu bundan üç sene önce. Bu artık tamamen ortadan kalktı. Bir Batı toplumuna dönüşme yolunda süratli bir gelişme var. Sosyal açıdan Bakû, sizin yaşamdan ne beklediğinizle de ilgili olarak, çeşitli imkânlar sunan bir şehir. Altyapısını Sovyetler’in oluşturduğu güçlü bir tiyatro ve opera-bale kültürü var. Bunun eğitim boyutuyla ilgili bir sürü konservatuvar ve okul var. Bana göre Bakû, küçük fakat sanatla yaşayan, bakışı tamamen Batı’ya yönelmiş bir kent.

■ MUHARREM ARSLAN (ŞANTIYE ŞEFİ)

“İnsanlar Tekfen’e hayatlarını vakfediyorlar. Bunun bir sebebi olmalı.”

Kasım 2010’da SOCAR Tower projesinde şantiye şefi olarak göreve başlayan Muharrem Arslan, projenin yeni Tekfenlilerinden. Bakû’da ailesiyle yaşayan Arslan’ın Tekfen’e katıldıktan sonra bir de oğlu olmuş. Arslan, Tekfen’i de yeni ailesi gibi görüyor:

Geç bile kalmışım Tekfen’e katılmak için. Burası bir okul gibi, aile gibi. Üst yönetimimiz, başta Levent (Kafkaslı) Bey olmak üzere, çok sıcak insanlar. Personel olarak sizin dertlerinizle bile dertlenebilen insanlar. Normalde ticari kaygılarla kurulmuş olan firmalarda çok fazla rastlanmayan ve benim de 17-18 yıllık çalışma hayatımda pek görmediğim refleksleri, insana verilen değeri burada gördüm. En büyük sermayenin insan olduğunu hissettiren bir firma. İnsanlar hayatlarını vakfediyorlar buraya. Bunu tercih etmelerinin sebebi, kendilerini hem güvende hem de işe yarar hissetmeleri. Sermayesi insan olan bir sektörde olduğumuz için bu yaklaşım çok önemli. Biz ağabeylerimizden bunu gördükçe, kendi personelimize de böyle davranıyoruz. Burada bizimle çalışan arkadaşlarımızdan 20’nci ve 25’inci kıdem yılı ödülü alanlar var. Meslek hayatları Tekfen’de geçmiş. Bunun bir sebebi olması lazım. Bir de burada uzun senelerdir Tekfen’le çalışan Azeri arkadaşlar var. Tekfen’de çalışmanın güvenini hissettikleri için de başka bir yere gitmiyorlar.

“Çok özel teknolojilerle donatılmış bir bina”

Endüstriyel projeler Tekfen’in uzmanlık alanı ve lider olduğu işkolu. Ama bu binanın kendine has özellikleri, bir anda Tekfen farkını öne çıkarıyor. Tekfen, uzun yıllardır Azerbaycan’da faaliyet gösteriyor. SOCAR’la ortak olduğu bir firması da var. Bu bir güvenin göstergesi. Bu güvenden ve yaptığı işlerin başarısından dolayı bu iş Tekfen’e verilmiş. Çok önemli bir nokta bu. Burası SOCAR’ın ana yönetim binası. Dünyada birçok ülkede operas-

yonları olan, Türkiye’de de 20 milyar dolara yakın yatırımı olan bir firmanın yönetim binasını yapıyoruz. Çok büyük bir gurur ve sorumluluk. Çok prestijli bir iş. Bu ülkede yapılan en yüksek bina aynı zamanda. Teknoloji olarak da en üst düzeyde tasarlanmış, sıradışı özelliklerle donatılmış bir bina olacak. Binamızın ana çekirdeği betonarme ve etrafında çelik döşemeleri var. Toplam 202 metre 45 santimetre yüksekliğe ulaşacak. Toplam inşaat alanı 100 bin metrekare. Yapı, Tower, Podium ve alt birimden oluşuyor.

Tower da kendi içinde üç bölüme ayrılabilir. Lobi ve 1’inci kat, ilk kısmı oluşturuyor. Lobi, binanın girişi olduğu için çok özel bir alan ve 1’inci katta bir fitness center bulunuyor. Bir yöneticinin sabah gelip burada spor yapması Azerbaycan için yepyeni bir konsept. 3’üncü kattan 33’üncü kata kadar açık ofisler bulunuyor. Binanın katları kabaca 1.250 metrekareyle başlayıp 750 metrekareye kadar düşüyor. Binanın döşemeleri döndüğü gibi aynı zamanda kolonları da yatarak dönüyor. Hatta bazı kolonlar yatarak dönerken ayrılıyor. Bir kolon gelip ikiye ayrılıp konsol olarak çalışabiliyor. Hepsini biz yapıyoruz. Bütün çelik üretimimiz Ceyhan’da yapılıyor. 34’üncü kattan 38’inci kata kadar olan son kısım ise SOCAR’ın başkan yardımcılarının oturacağı daireler ve en üstte de başkanın oturacağı süiti barındırıyor.

Binanın özelliklerinden biri de asansörleri. Asansör kabinleri bir shaft içerisinde gidip gelir. SOCAR Tower’da aynı shaftın içinde iki kabin gidip gelecek ve bunlar aynı shaftın içinde senkronize değil, desenkronize olarak çalışacak. Bunun yazılımı özellikle çok önemli. Dünyada bu teknolojiyi üreten tek bir firma var.

Bu kadar yüksek binalar belli ölçüde sallanırlar. Statik olarak hiçbir sıkıntısı yok, ancak konfor açısından rahatsız edici olabilir. Ne kadar yüksekteyseniz, sallanmayı o kadar çok hisseder-seniz. Bunun önüne geçmek için, bina bittikten sonra, binanın ölçülen rezonansına göre tepeye bir damper konacak. Bu sistem, binanın rüzgârda yattığı yönün tam tersine ağırlığını vererek binanın salınımını azaltacak. Bu, belli yükseklikteki binalarda konforu artırmak için kullanılan bir yöntem.

Ahmet Çobanoğlu (solda), Arcan Aksakaloğlu (sağda)

■ ARCAN AKSAKALOĞLU (DİZAYN OFİS MİMARİ)

“Bakû, bir Avrupa şehri olduğunu kanıtlamak istiyor”

2008 yılında Bakû'ya gelen Arcan Aksakaloğlu, SOCAR Tower projesinde Dizayn Ofis mimarı olarak çalışıyor. Burada olduğu 5 sene içinde Bakû'daki hızlı değişime tanık olan Aksakaloğlu, Tower'ı diğer binalardan ayıran özellikleri anlatıyor:

SOCAR Tower, Bakû için çok güzel bir bina. Yeni yeni örneklerini görmeye başladığımız, ama bizim inşaatımız çevresinde henüz çok fazla olmayan bir bina. Özellikle aydınlatması bittiğinde kendini gösterecek. Aslında bina bir kent simgesi olarak tasarlanmadı. Bir kamu kurumu binası. Ama şık bir bina. Türkiye'de bu şekilde aydınlatma sistemi olan bir bina kolay göremezsiniz. Bu binayı dev bir ekran olarak düşünebilirsiniz. Yüzeysel olarak bütün binanın aydınlatıldığı bir sistemi var. Hiçbir aralık olmadan, bütün binayı yekpare bir ekran olarak göreceksiniz. Bu binanın üzerinde gerçek bir film oynatılabileceksiniz örneğin. Etrafı açık, önünün kapanması imkânı yok ve kalem gibi yükselen bir bina. Büyük bir medya panosu.

Bakû, kendini bir Avrupa kenti olarak tanıtmaya çalışı-

yor. Eurovizyon'u alması, Avrupa Oyunları'nı alması çok önemli adımlar. Sizin şehriniz ne kadar kaliteliyse, şehirdeki mekânlarınız ne kadar kaliteliyse, ülkenizi o kadar iyi yansıtabilirsiniz. Azerbaycan bu hamlelerle ilerlerken doğal olarak yeni binalar yapıyor, eski yapılarını restore ediyor. Hem tarihlerini göstermek istiyorlar, hem de Bakû'nun geleceğe bakan bir Avrupa şehri olduğunu kanıtlamak istiyorlar.

“Bugün Bakû çok farklı bir şehir”

Ben 5 senedir Bakû'dayım. 2008 Temmuz'da ilk geldiğimde, gittiğimiz iki tane bar vardı diyebilirim. Etrafta sohbet edeceğimiz insan sayısı da çok değildi. Şimdi gördüğümüz Bakû çok farklı. Kendini bir dünya şehri haline getirme çabasıyla Bakû'da bu mekânlar çok hızlı bir şekilde açılmaya başladı. Kaliteli ve eğlenebileceğiniz mekânlar oluştu. Bir mimar olarak benim de, “Güzel yaptılar” diyebileceğim yerler çıkmaya başladı. Keyifli bir şehir oldu burası diyebilirim artık. Türk gençlerinin rock müzik yaptığı güzel barlar bile bulabilirsiniz. Müzik grupları da giderek artıyor. Bir gençlik hayatına tanık olabilirsiniz. İstanbul'da yaşadığınızın bir benzerini burada da yaşayabilirsiniz.

■ AHMET ÇOBANOĞLU (GIYDİRME CEPHE MONTAJ SORUMLU MİMARİ)

“Projemizde departmanlar arası çok güzel bir uyum var”

Henüz yeni bir Tekfenli olan Ahmet Çobanoğlu, Bakû'da 1,5 yıl önce evlendiği eşiyle beraber yaşıyor. Söyleşimizin yapıldığı tarihten henüz iki hafta önce bir bebek haberi aldıklarını anlatan Çobanoğlu, mutlu oldukları kadar şaşkın olduklarını da söylüyor. Röportajın ardından ilk doktor kontrollerine giden Çobanoğlu çiftini biz de şimdiden tebrik ediyoruz:

Aslında buradaki görevim cephe işlerinin koordinasyonu ile ilgili. Malzemelerin tedarik edilmesinden son panel montajına kadar hepsinin takibini ben yapıyorum. Tekfen'de çalışmak bir prestij, çünkü bu camiada çalışan arkadaşlarımdan hepsi benim Tekfen'de çalıştığımı duyunca hemen sorular sormaya başlıyor. Hepsi Tekfen'in nasıl büyük işler yaptığını biliyor ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü merak ediyorlar. Sadece 15 aydır Tekfen'de çalışıyorum ve her şey çok olumlu. Bir kere departmanlar arasında çok güzel bir uyum var. Hem şantiye içindeki departmanlar, hem de Türkiye'deki yönetimle. Bu çok önemli. Çünkü daha önce çalıştığım farklı şantiyelerde hep bunun sıkıntısını yaşadık. Ya Türkiye ile kopukluklar vardı ya da departmanlar arasında problemler çıkıyordu. Burada öyle bir şey yok. Bu çok hoş.

“Azerbaycan'da çok hızlı bir süreç yaşanıyor”

Binanın cephesi inanılmaz zor bir cephe. Çünkü çok özel bir dizaynı var. Eğrisel, geriye yatıyor, öne yatıyor. Müthiş bir deneyim, ama arkasında Tekfen'in olması artı bir deneyim. Tekfen'in Azerbaycan'daki ilk üstyapısı. Ülke inanılmaz bir değişim içinde. 5 yıl önce burada hiç yüksek bina yoktu örneğin. Tekfen'in böyle bir binaya imza atması bence müthiş bir prestij. SOCAR'ın Tekfen'e duyduğu bu güven zaten yıllar öncesine dayanıyor. Bu ülkede inanılmaz bir değişim var. Cepheler de bu değişimi yansıtıyor. Alüminyum ve camın yanına LED aydınlatma ekleyerek tamamen prestijli binalar ve yepyeni bir şehir yaratmaya çalışıyorlar. Bu da bir tanıtım. Dünyaya karşı bir reklam.

■ FUAT CİNEL (MÜHENDİSLİK VE TASARIM OFİSİ YÖNETİCİSİ)

“Tekfen güven telkin eden bir kurum olduğu için bu projeyi aldı”

SOCAR Tower projesinde, projenin yapısı gereği Tekfen ailesine yeni katılan çok sayıda taze kan bulunuyor. Fuat Cinel de bunlardan biri. Bakû'da ailesiyle beraber hiç yabancılık çekmeyen Cinel'in 8 yaşındaki kızı da T.C. Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı bir okula gidiyor:

Bu proje bizim yap ve teslim et şeklinde gerçekleştirdiğimiz bir proje. Esas dizaynı Koreli bir firma üstlendi. Bizim işimiz var olan dizaynın uygulanması. Bir bakıma yapım öncesi dizayn ofisi olarak çalışıyoruz. Yani projeyi yeni baştan dizayn ediyor değiliz. Mevcut dizaynı alıp uygulama çizimleri haline dönüştürüyoruz. Zor bir iş aslında bu. Bir de elinizdeki dizayn kuvvetli değilse, bir kat daha zor hale geliyor. Biz burada çeşitli disiplinler halinde çalışıyoruz. Betonarme, çelik, elektromekanik işleri var. Ufak ufak şimdi, ince işlerin bir adım öncesi olacak, mimari işlere başlıyoruz. Yakında kaplama işleriyle ilgili taşeron belirlenince o iş de başlayacak.

Tekfen genel olarak endüstriyel işler yaptığı halde, SOCAR'la iyi ilişkileri nedeniyle bu projeyi aldı. SOCAR, bu kadar önemli bir projeyi yıllardır tanıdığı ve güven telkin eden bir kuruma vermek istedi. Tekfen de buradan alınının akıyla çıkabilmek için bu projede güçlü bir ekibi bir araya getirdi.

“Bakû'nun çok sayıda avantajı var”

Ben ailemle beraber yaşıyorum burada. 8 yaşında, Zeynep adında bir kızım var. Burada doğrudan Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı Türk Anadolu Lisesi'nde okuyor. Okulu, konsolosluktaki eğitim müsteşarlığı yönetiyor. Müfredat Türkiye'deki müfredatla tamamen paralel. Bizim gibi, şantiyeci olup da birçok ülke dolaşan insanlar için büyük bir avantaj.

Azerbaycan ve Bakû'nun başka avantajları da var. Bir tanesi kültürel olarak yakın olmamız ve dil problemimiz olmaması. Belki ilk geldiğinizde kulağa biraz farklı geliyor, ama 10 gün sonra alışmış oluyorsunuz. İki ülkenin birbirine yakın olması, dostluk, anlayış ve algıdaki yakınlık ve birtakım Türk ürünlerini burada bulabilmek çok hoş. Örneğin, canınız beyaz peynir çektiğinde her ülkede bulamazsınız; burada o anlamda çok rahatsınız. Benim eşimin çevresi benden daha zengin. Yani sosyal hayat da oldukça keyifli. Dolayısıyla Bakû, bizim şantiyeci olarak çalışmaktan mutlu olabileceğimiz lokasyonlardan bir tanesi.

SOCAR Tower'dan Bakû manzarası (soldan sağa): Yücel Güzel, Ahmet Çobanoğlu, Muharrem Arslan, Zaur Aliyev.

■ ZAUR ALİYEV (SEÇ SÜPERVİZÖRÜ)

“Proje hedefi, kayıpsızlık”

SOCAR Tower projesinin hemen başında Tekfen'e katılan Zaur Aliyev, Bakû doğumlu. Azerilerin, Türklere ağabey gibi baktığını söyleyen Aliyev, Azerbaycan'da Türk şirketlerine çok önem verildiğini ve misafir olarak görülmediklerini anlatıyor:

Haydar Aliyev, “İki devlet, bir millet!” demişti. Biz harbiden öyleyiz. Ufak tefek farklılıklara rağmen birbirimizi rahatlıkla anlıyoruz. SEÇ'in de en önemli unsuru karşılıklı iletişimin doğru olması. Biz zorlanmadan bu iletişimi sağlıyoruz.

Şu anda kazasızlıkta 2 milyon 700 bin adam/saati geçtik. Proje hedefi, kayıpsızlık! İnşallah 3 milyon adam/saate ulaşmayı bekliyoruz. Biz burada kendimiz de eğitim veriyoruz. Özel eğitimlerimiz var. Senelik programımıza göre onları ayarlıyoruz. Ayrıca sertifika eğitimlerimiz var. Tekfen 1996'dan beri Bakû'da faaliyet gösteriyor, ama Tower gibi bir üstyapı projesi Bakû'da bir ilk. Yani SEÇ kuralları daha yeni oluşuyor böyle bir çalışma için. Genelde Azerbaycan'da petrol ve platform yapılan yapmışız. SEÇ ilkerleri özünde aynıdır, ama Tower'ın farklı zorlukları var. Bakû'da yapılan en yüksek bina projesi bu. SOCAR Tower, Bakû'nun kalbi. Bu projenin Tekfen ve Türkiye'ye verilmesi, aramızdaki sıkı dostluğun bir göstergesi.

SEÇ konusunun projede zor olmasının nedeni, yerel kanunları globalleştirip Tekfen'in kendi kurallarıyla sentezlemeyi gerektirmesi. Tekfen büyük bir şirket ve uzun senelerdir faaliyet gösteriyor. Belli bir birikimi, tecrübesi ve bununla beraber kendi kuralları var zaten. Ama Azerbaycan'ın da kendi kanunları olduğu için, bunları birbirine uygun hale getirmemiz gerekiyor. Biz, ayda iki rapor veriyoruz. Biri Tekfen merkeze, diğeri de SOCAR'a. İç ve dış denetlemeler hariç, bir de devletin denetlemeleri oluyor. Şu ana kadar da hiçbir sıkıntımız olmadı.

■ YÜCEL GÜZEL (ÇELİK MONTAJ FORMENİ)

“Kampta bol bol futbol oynuyoruz”

Tekfen'e 20 Kasım 2002'de Sangaçal Terminali'nde ekip başı olarak katılan Yücel Güzel, terminal bittikten sonra önce Arabistan'da gübre fabrikası projesinde görev almış, 2,5 yılın ardından da Bakû'ya geri gelerek SOCAR Tower projesinde çelik montaj formeni olarak çalışmaya başlamış:

Yüksek bir yapıda çalışmak ayrı bir tehlike unsuru tabii. Bunun için ayrı bir eğitim gerekiyor. Benim yüksekte çalışma eğitimim vardı zaten. Burada her sabah arkadaşlara işi dağıtmadan önce emniyet kurallarını hatırlatıyoruz. Çok yüksek bir bina, yola çok yakınız ve emniyetin önemi daha da artıyor. Bakû aynı zamanda çok rüzgârlı bir şehir. Riski minimuma düşürmeye çalışıyoruz. Düzenli bir şekilde çalışıyoruz. Şu anda bana bağlı 25 kişi var. Ekibimizde Azeriler de var. Bize çok yakınlar. Diğer Türk cumhuriyetlerinde de çalıştım. Bize en yakınlarının Azeriler olduğunu düşünüyorum. Arkadaşlar bazen aralarında Rusça konuşuyor. Benim de Rusçam var. Şaşırıyorlar tabii, böyle bir şey beklemedikleri için.

Ben Bakû'da kampta kalıyorum normalde. Ama tatillerde çocukları da getiriyorum. O dönemde üç ay boyunca evde kalıyorum. Karnelerini aldıkları gibi buraya geliyorlar. Kampta bol bol futbol oynuyoruz. Futbolu çok seviyorum. Kampta eğlenmek için ve spor yapmak için her türlü imkân var zaten.

KAMER KAYA (İDARİ İŞLER ŞEFİ)

“Türkiye’de yaşadıklarımı yıllar sonra bu ülkede yaşadım”

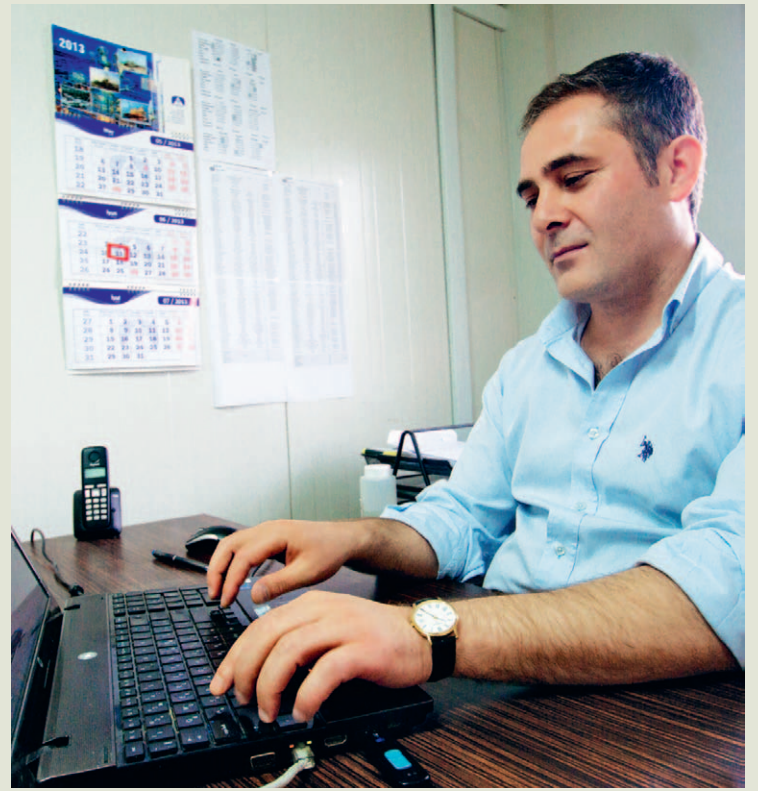
SOCAR Tower projesindeki çoğu genç Tekfenlinin aksine şirkette 26 yıllık bir geçmişe sahip olan Kamer Kaya, 1982’den bu yana Azerbaycan, Kazakistan ve Gürcistan şantiyelerinde bulunmuş:

Burada kendimizi hiç yabancı gibi hissetmiyoruz. İlk olarak 1997 yılında Azerbaycan’a geldiğimde “Neft Kemer” dedikleri bir boru hattı projesinde çalıştım. Gürcistan sınırından başladık ve boru hattını döşeyerek 23 ay gibi bir sürede Bakû’ya geldik. Azerbaycan’ın bütün toprağına ayak bastık diyebilirim. Azerbaycan gerçekten hoşuma gittiği için bugüne kadar ülkenin aşağı yukarı yüzde 75’ini gezdim. Gittiğim her yerde de sıcaklık gördüm insanlardan. Ben Türkiye’de kırsal bölgede yetiştiğim için bu toprakları gezmek benim için nostalji oldu. Türkiye’de yaşadıklarımı yıllar sonra bu ülkede yaşadım.

İdari İşler olarak bizim öncelikli görevimiz, gelen personelimizin buraya adaptasyonunu sağlamak. Bu projeye gelen arkadaşların büyük bir çoğunluğu ilk defa Tekfen’de çalışıyor. Biz onlardan yeni şeyler öğrendik, onlara da Tekfen’in ekip ruhunu anlatmaya çalıştık. Bu projenin benim için iyi tarafı bir sürü yeni arkadaşla tanışmak oldu.

Üç nesil Tekfenli

Ailem yanımda değil ne yazık ki; Mersin’de yaşıyorlar. Ama biz aileden üç nesil Tekfenliyiz. Benim rahmetli babam Tekfen’de çalışıyordu. Yıllar sonra bir oğlum oldu. Oğlum askerliğini bitirdi ve o da Tekfenli oldu. Ben aslında emekli oldum, ama buradan kopamıyorum. Hiç başka bir şirkette de çalışmadım. Bizim yöneticilerimizden bugüne kadar öğrendiğimiz en önemli şey, nerede Tekfen bayrağını görürsen, orada yapabileceğin bir görev varsa en iyisini yapmak. İdari İşler olarak görevimizi yaparken hizmet verdiğimiz çalışanlarımızın yüzlerini güldürebiliyorsak, bizim için en büyük mutluluk bu. Elimizden geldiği kadar, bilgimiz ve becerimizin yettiği kadar herkese yardım etmek bize ayrı bir haz veriyor.

EMİN TAŞGIN (PERSONEL ŞEFİ)

“Rahat ve güvenilir bir ülke burası”

İlk şantiye deneyimini 1994 yılında Rusya’da yaşayan Emin Taşgın, sadece evlilik ve askerlik hizmeti için ara verdiği şantiyeciliğe 15 yılını vermiş. Ailesi Türkiye’de olduğu için Bakû’da yalnız yaşayan Taşgın, Rusya’dan sonra bugüne kadar Özbekistan, Kazakistan ve son olarak da Azerbaycan’da görev almış:

Biz direkt merkeze bağlı olarak çalışıyoruz. Aslında merkezle şantiye arasındaki köprü vazifesini görüyoruz. Şu anda bu projede yaklaşık 380 bordrolu personelimiz var. Yaklaşık 500 kadar da taşeronumuz var. İnsan Kaynakları olarak Olimpiyat Stadı projesine de destek veriyoruz.

Aslında burada görev icra etmek daha kolay. Örneğin Kazakistan’da, vize almada, çalışma lisansı almada epey zorluk çekiyorduk. Azerbaycan’da ise bize her konuda yardımcı oluyorlar. Bu nedenle ciddi bir zorluk yaşamıyoruz. Hem Türkiye’deki İş Kanunu’na göre, hem de Azerbaycan yasalarına göre çift işlem yapıyoruz. Buranın prosedürü bizden daha farklı. Personel işe girerken hepsi için ayrı ayrı doküman hazırlanıyor. Hem Türkiye için, hem de Azerbaycan için sözleşme imzalanıyor. İzne giderken dahi iki ülkenin prosedürlerine göre işlem yapıyoruz. Döndükten sonra yine dosyalar hazırlamamız gerekiyor. Bu nedenle hemen hemen bütün günümüz evrak işleriyle geçiyor.

“Telefonlarımız 24 saat açık”

İşçilerle devamlı iletişim halindeyiz. Çok çeşitli konularda yardım talebi geliyor. Proje müdürümüze ve üst yönetime aktarıp, uygun şekilde herkese yardımcı olmaya çalışıyoruz. Telefonlarımız zaten 24 saat açık. Gece saat 3’te arayan bile oluyor. Acil bir durum oluyor, Türkiye’ye gitmesi gerekiyor mesela. Uçak biletini, pasaportunu, servisini ayarlıyoruz hemen. Yardımcı olabilmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ufak tefek problemler bir yana, en güzel dostluklar şantiyelerde kuruluyor. Normal hayatta olmayacak tecrübeleri şantiyelerde edindim diyebilirim. Binlerce insan tanıdım. Şantiyecilik, her gün aynı şeyleri yapıp günün sonunda başka şeyler beklemektir.

■ ELVİN BAYSAL (TEKNİK OFİS ŞEFİ)

“Bu yükü ekip olarak taşıyoruz”

Henüz 2,5 yıldır Tekfen’de çalışan Elvin Baysal, SOCAR Tower projesinde nişanlısıyla beraber çalışmak gibi az bulunur bir şans yakalamış. Azerbaycan’dan önce Libya’da çalışmış olan Baysal, Libya’dan sonra Bakû’yu cennet olarak tanımlıyor:

Teknik Ofis çok yoğun. Sözleşme olarak da maliyet+sabit kâr formülüyle çalışmanın getirdiği ciddi bir dokümantasyon ve raporlama yükü var. Biz her türlü maliyeti sunup onayını almak zorundayız. Daha sonra da onun fatura ve belgelerini sunmamız gerekiyor. O nedenle maliyet sunumları çok ciddi oluyor. Kullanılan malzeme sayısı çok fazla. Sözleşmeler, hakedişler, metraj ve raporlamalar şeklinde özetleyebiliriz yaptığımız işi. Hem idareyle hem de taşeronla olan bütün yazışmalar kayıt altında tutuluyor. Bu da zaten ciddi bir yük getiriyor. Tam bir ekip işi bu aslında. Açık ofis olarak çalışıyoruz. Arkadaşlarla beraber taşıyoruz bu yükü. Tek kişilik bir iş kesinlikle değil.

Burada nişanlımla birlikteyim. O da bir Tekfenli; hatta aynı ofiste çalışıyoruz. O Planlama ve Bütçe Şefi olarak çalışıyor. Ben buradan önce Libya’daydım. Tekfen’le ilk görüştüğümüzde, Fas veya Türkmenistan olacak gibi görünüyordu. Ama daha sonra

benim üstyapı tecrübemden dolayı “Bakû’yu düşünür müsün?” dediler. Ben zaten Tekfen’le çalışmak istediğimden emindim. Libya’dan sonra her yer cennet. Ama açıkçası biz Bakû’yu çok fazla yaşayamıyoruz burada. Mesaimiz en erken 8’de bitiyor. Ciddi anlamda yoğunuz. Yine de Libya’dan sonra hakikaten iyi geldi. Alışveriş merkezleri, restoranlar, parklar... güvenlik açısından da hiçbir sıkıntı olmadığı için rahat bir hayatımız var. Akşam 9’da da çıksak yemeğimizi dışarda yiyip evimize geçebiliyoruz.

“Sağ ol!”

İlk geldiğinizde dil aynı bile olsa bir bocalama dönemi yaşıyorsunuz. Bir defasında marketten tuz alacağım. Tuz istiyorum, anlamıyor karşıdaki. Anlatmaya başladım ben de. “Tuz, hani yemeğe katarsın,” diye. Kadın o zaman, “Haa! Duz!” dedi. Yahu, “tuz”la “duz” çok uzak değil aslında, ama algılar çok farklı olabiliyor. Öğrenene kadar epey komik durumlarla karşılaşabiliyorsunuz. Burada bir yerden ayrılırken, “Sağ ol” diyorlar, “Hoşça kal” yerine. Türkçede de aynı kelime var, tamam, ama anlamlar bambaşka. İlk başta bana çok garip geliyordu, çünkü bizdeki “Sağ ol” olarak anlıyordum ben onu. “Ben bir şey yapmadım ki!” diye düşünüyordum. Şimdi ise çok hoşuma gidiyor, ben de kullanıyorum bu ifadeyi.

■ AZAD MAMMEDOV (KALİTE GÜVENCE MÜHENDİSİ)

“Tekfen’de çok güzel iletişim kurduk”

Azeri ekip arkadaşlarımızdan olan Azad Mammedov, 2004 senesinde Tekfen ailesine katılmış. Azerbaycan’da Tekfen’in iyi bir isim yapmış olması ve güvenilir bir firma olarak kendini kabul ettirmiş olması Mammedov’u da Tekfenli olmaya ikna etmiş. Türkçeyi çok iyi konuşan Azad Bey, Kalite Güvence Departmanı’nın nasıl çalıştığını anlatıyor:

Kalite güvence mühendisi, bütün ISO 9000 gerekliliklerinin yerine getirilmesi ve aynı zamanda diğer departmanlarda da bu tariflere uyulması için bir kontrol mekanizması geliştirmekle yükümlüdür. Kalite Kontrol Departmanı, iki kanata ayrılır. Kontrol kısmı, sahada yapılan işi denetler. Benim çalıştığım Kalite Güvence Bölümü ise bir nevi dokümantasyon işini yürütür. Yapılan denetlemelerin kayda alınması ve uygulanmasını raporlar.

Ben Tekfen’le 2004 yılında tanıştım. Tekfen, çevremde saygın bir isim olarak biliniyordu zaten. Tekfenli arkadaşlarla da kolay uyum sağladığımızı düşünüyorum. Çok güzel iletişim kurduk. Derken neredeyse 10 sene oldu olacak bile.

■ ALPER MOLA (SATIN ALMA VE LOJİSTİK MÜDÜRÜ)

“Doğru yerde olduğuma inanıyorum”

Görevi nedeniyle bugüne kadar birçok şantiyede çalışmış olan Alper Mola’nın eşi Filipinli. Bakû’da hiçbir bakımdan yabancılık çekmediklerini söyleyen Mola, bir elektrik mühendisi olarak kendini nasıl Satın Alma Departmanı’nda bulduğunu şöyle anlatıyor:

Ben Tekfen’e elektrik mühendisi olarak girdim, Katar’daki ilk proje için. Herhalde 3-4 gün Elektrik Departmanı’nda oturmuşumdur, sonra “Biraz Satın Alma’ya yardım edebilir misin?” dediler. O gün bugündür Satın Alma ve Lojistik kısmında çalışıyorum. Bence bu departman da bir mühendislik kolu gibi. İçine girdikçe öğrenilen bir iş bu. Özellikle satın alma tarafı beni biraz daha fazla tatmin ediyor. Çünkü tedarik konusu, projenin can damarı bence. Satın alma mekanizması ne kadar iyi işlerse, proje de o kadar başarılı olur. A’dan Z’ye, projeyi vücuda getiren her türlü malzeme kalemi tarafımızdan satın alınıyor. Açıkçası zor bir iş, çünkü telafisi olmayan bir süreç yönetiyorsunuz. Riski fazla. İşin durmaması lazım. Malzeme olacak ki saha çalışsın. Üstyapı projeleri biraz daha detaylı ve sürekli devam eden satın almalarla gidiyor. Boru hatlarında veya endüstriyel projelerde genelde paketleriniz belli olur. O paketleri takip edersiniz. Burada ise sürekli bir aksiyon alma durumundasınız. Beklenmedik durumlar ortaya çok çıkıyor. Sonuçta doğru yerde olduğuma inanıyorum.

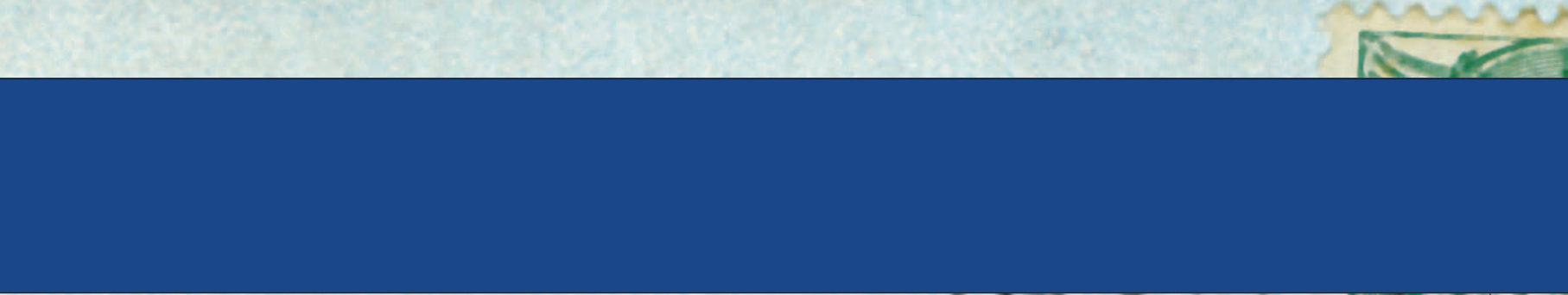
“Tek hedefimiz sahada işin durmaması”

Bakû, tamamen ayrı bir dünya. Diğer projelerimden farklı olarak burada artık bu işin mastırını yapmış oldum. Çünkü ülkenin inanılmaz şekilde kendine has kuralları, mevzuatı ve prosedürleri var. Çok zor. Bence burada en çok kabuk değiştiren, adapte olmakta en çok zorlanan kısım Satın Alma ve Lojistik Grubu oldu. Çünkü neredeyse bildiğimiz bütün kuralları yıkmak durumunda kaldık. Alışkanlıklarımızı yıkıp adapte olmaya çalıştık. Çok fazla da süremiz yoktu ortamı tanımak, bu iş nasıl yürür diye anlamak için. Satın Alma olarak tek hedefimiz vardı; sahada işin durmaması.

Bir eğitim mabedinin 150 yılı

Robert Kolej'den bugüne, Boğaziçi Üniversitesi'nin 150 yıllık geçmişini kaleme alan "Dünden Bugüne Boğaziçi Üniversitesi (1863-2013)" adlı kitap, kendisi de bir Robert Kolejli olan Feyyaz Berker'in katkılarıyla yayımlandı. Kitap, Robert Kolej Yüksek Okulu'nun 1971 yılında Boğaziçi Üniversitesi'ne dönüşüm sürecini ve okulun o günden bugüne Türkiye'nin en beğenilen üniversitelerinden biri olmayı nasıl başardığını, 40'a yakın kişinin tanıklığıyla anlatıyor.

tinople.

آرپقاہ کتی

Genç Feyyaz Berker, Robert Kolej'de öğrenci olduğu yıllarda atölye dersinde torna başında. Berker, 1946 yılında İnşaat Mühendisliği Bölümü'nden mezun olduktan sonra Michigan Üniversitesi'ne giderek yüksek öğrenimine devam etti.

Robert Kolej, 1863 yılında Amerikalı bir misyoner olan Cyrus Hamlin tarafından kuruldu. Okulun baş destekçisi, Christopher Robert adlı Amerikalı bir işadamıydı. İstanbul'da misyonerlik faaliyetlerinden bağımsız, kentin dini ve kültürel çokkültürlülüğünü içselleştirmiş, New England koleji karakterini taşıyan seküler bir okul açmak isteyen Robert, Kırım Savaşı sırasında tanıştığı Cyrus Hamlin'i bu görev için en uygun kişi olarak değerlendirerek ona bu yönde destek vermişti. Son derece girişken ve becerikli bir eğitimci olan Hamlin de, Bebek sırtlarında Ahmet Vefik Paşa'dan satın alınan arazi üzerinde, ilk binayı (Hamlin Hall) bizzat elleriyle inşa ederek Robert Kolej'i kurmuştu.

İlk yıllarda daha çok yabancılar ve azınlıkların tercih ettiği okul, yıllar içinde Türk öğrencilere de hizmet vermeye başladı. İngilizce öğrenim yapılan Robert Kolej eğitim kalitesiyle hızla sivrildi. 1913 yılında Kolej bünyesinde bir de Mühendislik Okulu açıldı. Okul, kazandığı saygınlık sayesinde Cumhuriyetin ilanından sonra da kesintisiz bir şekilde faaliyetlerine devam etti; 1957 yılında ise Bakanlar Kurulu kararıyla yüksek okul statüsüne kavuşturuldu. Böylece Mühendislik, Fen ve Yabancı Diller, İş İdaresi ve İktisat bölümlerinden oluşan bir yüksekokul teşkil edilirken, lise kısmı Robert Akademi adıyla ayrıldı.

Ne var ki Robert Kolej Yüksek Okulu, 1971 yılı başında Anayasa Mahkemesi'nce alınan özel yüksek okulların kapatılmasına dair karar nedeniyle hukuken varlığını sürdüremez bir duruma düştü. Mütevelli heyetinin elinde, okulun kapatılması ya da bir üniversiteye dönüştürülmesinden başka bir çare bulunmuyordu. Bunun üzerine Milli Eğitim Bakanlığı ile görüşmelere başlandı ve Robert Kolej Mütevelli Heyeti Başkanı James Lawrence ile Milli Eğitim Bakanı Şinasi Orel arasında 18 Mayıs 1971 tarihinde, Robert Kolej'in bir Türk üniversite-

sine dönüştürülmesine dair protokol imzalandı. Meclis'teki uzun tartışmaların ardından, yeni kurulacak üniversitenin adının Boğaziçi Üniversitesi olmasına karar verildi.

Eğitim-öğretim geleneğini Robert Kolej'den alan ve ülkeye eleştirel düşünen, çok yönlü, yaratıcı bireyler kazandırmayı ilke edinen Boğaziçi Üniversitesi, Türkiye'de her dönemde önemli bir rol oynadı ve yüksek öğretim sisteminin gelişmesine çok önemli katkılarda bulundu. Boğaziçi, her dönemde öğrenciler tarafından en çok tercih edilen üniversitelerden biri olduğu gibi, mezunları da iş hayatında önemli yerlere geldi. Dış dünya ile bağlarını hiçbir zaman kaybetmeyen Boğaziçi, lisansüstü öğrenim için dünyanın en saygın üniversitelerine öğrenci göndererek birçok kişinin kariyer edinmesinde rol sahibi oldu.

BİR BOĞAZIÇI SEVDALISI

Robert Kolej'e 1939 yılında giren ve 1946 yılında İnşaat Mühendisliği Bölümü'nden mezun olan Feyyaz Berker, kendisine iyi bir eğitimin yanında geniş bir dünya görüşü ve vizyon kazandıran okuluyla bağımlı mezun olduktan sonra da hiçbir zaman koparmadı. Birçok vesileyle okula destek veren Berker, Robert Kolej Yüksek Okulu Boğaziçi Üniversite-si'ne dönüştükten sonra da ilişkilerini sürdürdü. Hem Robert Kolej'in, hem de Boğaziçi Üniversitesi'nin mütevelli heyetinde yer alan Feyyaz Berker, 1986 yılında Türkiye'nin model endüstrileşmesine katkıları ve Türk eğitimine sağladığı hizmetler nedeniyle Boğaziçi Üniversitesi tarafından fahri doktora ile onurlandırıldı. Berker, eğitime verdiği önem ve değeri, bir grup Robert Kolej mezununun girişimiyle kurulan Hisar Eğitim Vakfı'na verdiği destekle de gösterdi. Berker, halen Hisar Eğitim Vakfı'nın hem Mütevelli Heyeti Üyesi, hem de Onursal Başkanıdır.

Feyyaz Berker, “Dünden Bugüne Boğaziçi Üniversitesi (1863-2013)” adlı kitabın tanıtımının da yapıldığı 150. Yıl kutlamasındaki konuşmasında Boğaziçi Üniversitesi’nin temsil ettiği “özgür düşüncüyü öne çıkararak” eğitim felsefesinin önemine dikkat çekti.

BOĞAZIÇI’NIN KİTABI

Robert Kolej’den günümüze, Boğaziçi Üniversitesi’nin 150 yıllık geçmişini anlatan “Dünden Bugüne Boğaziçi Üniversitesi (1863-2013)” adlı kitabın hazırlıklarına, Feyyaz Berker’in ve Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü’nün verdiği destekle 2011 yılında başlandı. Kapsamlı bir arşiv araştırmasının yanı sıra, üniversitenin kuruluş dönemine tanıklık etmiş 40’a yakın akademisyenle yapılan görüşmelerden yararlanılan kitabı, kendisi de Boğaziçi mezunu ve T-Bülten’in editörü olan Mehmet Altun kaleme aldı. Okulun tarih hocalarından ve Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Enstitüsü Eski Direktörü Prof. Dr. Zafer Toprak’ın danışmanlığını yaptığı kitapta Robert Kolej’in kuruluş ve gelişim yıllarına ek olarak Boğaziçi Üniversitesi’nin kuruluş hikâyesi, onu diğer üniversitelerden ayıran özellikler ve savunduğu eğitim felsefesi ayrıntılı bir şekilde ele alındı.

Kitabın lansmanı, 17 Nisan Çarşamba günü Four Seasons Bosphorus Hotel’de özel bir kutlamayla yapıldı. Boğaziçi Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Gülay Barbarosoğlu’nun ev sahipliğinde düzenlenen geceye öğretim üyelerinin yanı sıra iş, sanat ve siyaset dünyasının önde gelen isimleri de katıldı. Gecede konuşan Barbarosoğlu, Boğaziçi Üniversitesi’nin bundan böyle sadece öğrenci odaklı değil, mezun odaklı bir üniversitesi olmasını arzu ettiklerini belirterek, “Okula Dönüş” kampanyasını başlattı.

Gecede bir konuşma yapan Feyyaz Berker de, her şeyin araştırma ve merakla başladığını söyleyerek, Boğaziçi Üniversitesi’nin kitabını hazırlamanın uzun ve zahmetli bir süreç olduğunu anlattı. Kitabın imzalı bir nüshasını Gülay Barbarosoğlu’na sunan Berker, üniversitenin 150’inci yılının kutlandığı böyle bir gecede konuşmaktan büyük heyecan duyduğunu ve Boğaziçi mezunlarının okullarıyla irtibatını kesmelerinin en büyük gurur kaynağı olduğunu söyledi.

Hem sınıf, hem kader arkadaşı

Tekfen’in kurucu ortaklarından Nihat Gökyiğit, Robert Kolej’de Feyyaz Berker ile aynı dönemde ve aynı bölümde okudu; aynı zamanda Amerika’ya gitti ve döndükten sonra Feyyaz Berker ve Necati Akçağlılar’la birlikte bir ömür sürecek bir iş ortaklığına imza attı. Nihat Gökyiğit, 17 Nisan’da düzenlenen 150. yıl kutlamasının konukları arasındaydı. 2003 yılında doğal çevrenin ve doğal varlıkların korunmasını teşvik eden, ekolojik dengeleri gözeten uyumlu kalkınma modelleri üzerine yaptığı başarılı çalışmalar nedeniyle Boğaziçi Üniversitesi tarafından fahri doktora verilen Nihat Gökyiğit, sınıf arkadaşı ve ortağı Feyyaz Berker’in gecede yaptığı konuşmayı ilgiyle izledi.

150. YIL KUTLAMASINDAN KARELER

Boğaziçi Üniversitesi'nin kutlama gecesine öğretim üyelerinin yanı sıra iş, sanat ve siyaset dünyasından çok sayıda kişi katıldı (sağda).

Gecenin sunuculuğunu, kendisi de Boğaziçi Üniversitesi mezunu olan Defne Samyeli yaptı (sağda altta).

Feyyaz Berker, kitabın bir nüshasını imzalayarak Rektör Prof. Dr. Gülay Barbarosoğlu'na sundu.

Geceye Tekfen Grubu'nu temsilen Feyyaz Berker'in yanı sıra Nihat Gökyiğit, Cansevil Akçağlılar, Erhan Öner, Osman Birgili, Esin Mete, Reha Yolalan ve Dori Kiss Kalafat da katıldı (üstte).

Boğaziçi camiasının büyük ilgi gösterdiği kutlama gecesi çok keyifli bir ortama sahne oldu.

Tekfen Vakfı Bursu için önemli hatırlatmalar

- **Tekfen Vakfı Bursu'na başvurular 2-15 Eylül tarihleri arasında kabul edilecek. Kriterlere uyuyorsanız burs şansını kaçırmayın.**
- **Halen burstan yararlanıyorsanız, 2-15 Eylül tarihleri arasında kaydınızı yenilemeyi unutmayın.**
- **Meslek lisesi ve meslek yüksekokulu öğrencileri: Bölüm kısıtlaması kalktı. Dilediğiniz bölüm için siz de burs başvurusunda bulunabilirsiniz.**

■ Bugüne kadar binin üzerinde öğrencinin mezuniyetinde pay sahibi olan Tekfen Vakfı Bursu, çalışkan, başarılı ve sağlam karakterli öğrencilerin daha iyi şartlarla öğrenim görmesine yardım etmeyi hedefliyor. Burs, velisi Tekfen çalışanı olan ortaöğretim ve yükseköğretim (ön lisans ve lisans) öğrencileri ile velisi Tekfen çalışanı olmayıp grup dışından başvuran yükseköğretim (lisans) öğrencilerini kapsıyor. Bursun amacı, öğrenciyi okula ilk girdiği seneden mezun olunca ya kadar desteklemek. Bu nedenle başvurularda okulu yeni kazanan öğrencilere öncelik tanınıyor.

Tekfen Vakfı Bursu, sınavla girilen okulların öğrencilerine, sınav sonuçları ve başarı ortalamaları esas alınarak veriliyor. Burs tahsisinde, daha başarılı ve daha düşük gelirlili adaylara öncelik tanınıyor. Bir öğrenciyeye burs tahsis edilebilmesi için hane gelirinin brüt 4.500 TL'den az olması şartı aranıyor. Bu gelirin üstündeki ailelerin çocuklarının başvuruları kabul edilmiyor.

Ortaöğretim bursu, sınavla giriş yapılan Özel, Fen ve Anadolu Liseleri ile Anadolu Meslek Liseleri ve sınırlı sayıda olmak üzere sınavsız girilen düz meslek lisesi öğrencilerine veriliyor. Yükseköğretim bursları ise 2 yıllık meslek yüksek okulları ile üniversitelerin 4 yıllık lisans programlarını kapsıyor.

AKADEMİK BAŞARI KRİTERLERİ

Bu sene sınava girip başvuru yapanlar için: Meslek yüksekokullarına, Anadolu ve düz meslek liselerinden sınavsız geçiş yapılması halinde, öğrencinin lise diploma notu baz alınmıyor. Meslek yüksekokuluna diğer liselerden ÖSS ile giriş yapılması halinde ise ÖSS Türkiye sıralamasına göre değerlendirme yapılıyor. Dört yıllık üniversiteyi kazanan öğrencilerin başvuruları da ÖSS Türkiye sıralamasına göre değerlendiriliyor.

Grup içi üniversite burslarında Mühendislik, İktisadi ve İdari Bilimler, Mimarlık ve Hukuk Fakülteleri dışında başvuru kabul edilmiyor. Bu çerçevede Makine, İnşaat, Kimya, Ziraat, Çevre, Metalurji, Elektrik ve Elektronik Mühendisliği dışında İktisat/İşletme, Mimarlık ve Hukuk öğrencilerine kontenjan ayrılıyor.

İki yıllık meslek yüksekokulundan Dikey Geçiş Sınavı (DGS) ile dört yıllık üniversite programına geçen öğrenciler de Tekfen Vakfı bur-sundan yararlanabiliyorlar.

ÖSS sınavında Türkiye sıralamasında ilk 1.000'in içine giren Tekfen Ailesi mensubu öğrencilere ise, bölüm kistası aranmaksızın burs miktarının 1,5 katı oranında özel burs tahsis ediliyor.

Ara sınıfta olup başvuranlar için: Lise öğrencilerinin bir önceki sene 2 dönem not ortalamalarının 5 üzerinden 3,5; üniversite öğrencilerinin 4 üzerinden 3 olması ve hiçbir dersten kalmamaları gerekiyor.

BURSLARIN DEVAMI İÇİN BAŞARI ŞART

Bursiyerlerin zorunlu ya da seçmeli hiçbir dersten kalmamaları, ayrıca bursların devamı için ortaöğretimde okuyan öğrencilerin iki dönem ortalamasının 5 üzerinden 3,2; lisans öğrencilerinin ortalamasının da 4 üzerinden en az 2,5 olması şartı aranıyor. Bu şartlardan herhangi birine uymayan öğrencinin bursu bir yıl süreyle donduruluyor, bir yılın sonunda öğrencinin istenilen şartları yerine getirip, kaydını yenilemesi halinde bursu devam ettiriliyor. Öğrencinin bursu, en fazla bir kez donduruluyor. İkinci kez başarısız olduğu takdirde burs hakkını tamamen kaybediyor.

KAYDINIZI YENİLEMİYİ UNUTMAYIN

Bursun devamı için, bursiyerlerin 2-15 Eylül 2013 tarihleri arasında kayıtlarını www.tekfenburs.org adresinden online olarak yenilemeleri gerekiyor. Kaydını zamanında yenilemeyen bursiyerin bursu otomatik olarak kesiliyor.

TEKFEN VAKFI BURSU İLE İLGİLİ HER TÜRLÜ BİLGİYE www.tekfenburs.org ADRESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ.

Anılarda kalanlar

BİR AYAKKABI UĞRUNA

Boğaziçi Üniversitesi'nin 150'nci yılı anısına hazırlanan "Dünden Bugüne Boğaziçi Üniversitesi" adlı kitabın sponsoru olan Feyyaz Berker, 1939'da girdiği Robert Kolej'in İnşaat Mühendisliği Bölümü'nden 1946 yılında mezun oldu ve yüksek tahsiline devam etmek üzere aynı yıl Michigan Üniversitesi'ne gitti. Öğrenciliği sırasında sporun her türüyle yakından ilgilenen Feyyaz Berker'in öğrencilik anıları arasında spor önemli bir yer tutuyor. Ünlü Missouri zırhlısının 5 Nisan 1946'da İstanbul'u ziyareti sırasında ABD'li askerlerle Robert Kolej öğrencileri arasında yapılan basketbol maçı ise hiç aklından çıkmıyor:

Missouri gemisi geldiğinde, onların basketbol takımıyla Robert Kolej basketbol takımı maç yaptık. O yıllar harp yılları olduğu için her şeyimiz eksikti. Spor malzemeleri, lastik ayakkabılar, yani ne arsanız yok. Yerli de üretilmiyor. Geminin askerleri basketbol ayakkabılarını getirip attılar ortaya, "İsteyen alsın," dediler. O zaman meşhur Keds marka var. Ben de bir tane kaptım. Biraz sıkı gelmesine rağmen ayağıma geçirdim. Maç skorunu hatırlamıyorum, ama heyecanlı bir maç oldu. Maç sonunda ayaklarım şişmişti. Birileri zorla çıkardı ayakkabıyı ayağımdan. "Yahu," dedim, "Kalkıp da böyle imrenip giymek nerede görülmüş? Amerikalılar önüne attı, sen de giydin!" Açgözlülük yaptığım için pişman oldum. Hevesle ayağıma giydiğim ama bana eziyet olan o bir çift ayakkabıyı hiç unutamadım. Sonra bize Japonya ile Amerika arasında barış anlaşmasının imzalandığı gemi olan bu Missouri gemisini gezdirdiler. İstanbul'daki kalış sürelerinde, geminin personeli Robert Kolej'e de ziyarete geldi...

1946 yıllığında Feyyaz Berker

Yakışıklı, sağlıklı ve neşeli... İşte Feyyaz! O, sadece Hamlin Hall'un değil, Kolej'in her binasının, özellikle de eğer onu kaybederseniz mutlaka bulabileceğiniz spor salonunun en popüler simasıdır. Feyyaz sporun, her türlü sporun, özellikle de çok iyi oynadığı futbol, voleybol ve tenisin âşığıdır.

Sınıfın ise en ciddi odur; asla dersten kaytarmaz. Aynı zamanda Türkiye'nin önemli sorunları hakkında düşünmekten ve bunları değişik ülkelerin sorunlarıyla karşılaştırmaktan hoşlanır. Şundan eminiz ki Feyyaz, parlak geleceğiyle bu ülkenin gelişmesinde önemli bir rol oynayacak. Tek bir kelimeyle, ne Kolej, ne de onu tanıyanlar, 1945 ve 1946 yıllarında Atletizm Birliği'nin başkanı olan bu fevkalade sporcuyu hiç unutmayacaklar.